

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλομένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνια δραχ. 55. Τρίμηνα δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου ἡρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 48ος

Ἀθῆναι, 1 Ἰουνίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 27

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καὶ πρὶν νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή ἐ-
κείνη πρέπει νὰ ἔχῃς τελειώσῃ τὸ
προσκύνημά σου σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέ-
ρη ποὺ μοῦ εἶπες πρὶν; ρώτησε ὁ
Ντάρλι.

— Ναί, πρέπει, καὶ πρέπει ἀκόμη
νὰ ἔρθῃς καὶ σὺ μαζί μου.

— Ἐγώ!

— Ναί ἐσύ.

— Μὰ σοὺ ἐπαναλαμβάνω, πάτερ
μου, πῶς δὲν ἀνήκω στὴ βραχμανι-
κὴ θρησκεία.

— Ἀλλέως, ἔκανε ὁ φακίρης, χω-
ρὶς νὰ προσέξῃ στὴ διακοπὴ τοῦ
Ντάρλι, δὲν θὰ μάθῃς ποτέ σου ποιοὶ
εἶναι οἱ γονεῖς σου. Δὲν θὰ μάθῃς
ποτέ ἀπὸ ποιά ἐνδοξὴ γενεὰ κατὰ-
γεσαι. Ποτέ σου δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ
διεκδικήσῃς τὰ δικαιώματά σου στὸ
θρόνο τῶν πατέρων σου, γιατί τὰ δι-
καιώματά σου εἶναι ἀναμφισβήτητα.
Ὁ ἀληθινὸς πρίγκιπας, ὁ μόνος νό-
μιμος διάδοχος εἶσαι σὺ. Ὁ ἄλλος
εἶναι ἕνας ἀπατεών. Ὅσοσο πῶς
γίνεται νάχῃ κι' ἐκεῖνος ζωγραφι-
σμένες τίς μορφές τῆς γκαρούμπας
στὸ κορμί του;.. Μὰ τί ἔχει αὐτὸ
νὰ κάνῃ; Ὁ Βράχμα θὰ σὲ βοη-
θήσῃ νὰ θριαμβεύσῃς στὸ τέλος. Ἀρ-
κετὰ ὅμως εἶπαμε. Τὸ φῶς τοῦ φεγ-
γαριοῦ ἀρχισε νὰ ξεχωρίζῃ πάνω
ἀπὸ τίς κορυφές τῶν λόφων, σὲ λίγο
θὰ προβάλλῃ καὶ τὸ φεγγάρι. Πρέ-
πει νὰ πάψω νὰ μιλῶ. Ἐσὺ κάθησε
νὰ φᾶς καὶ πέσε νὰ κοιμηθῇς ἐνῶ
ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ περάσω τὴ
νύχτα μου μὲ προσευχές.

Ὁ φακίρης ἔβαλε μπροστὰ στὸ
παιδί ἕνα τσαμπὶ μπανάνες, καὶ ἀφοῦ
ἀποτραβήχτηκε δυο-τρία βήματα, πῆ-
γε καὶ γονάτισε μπρὸς στὴν εἰσοδο
τῆς παγόδας, μὲ τὰ χέρια τεντωμέ-
να, κατὰ τὴ συνήθειά του καὶ τὰ μά-

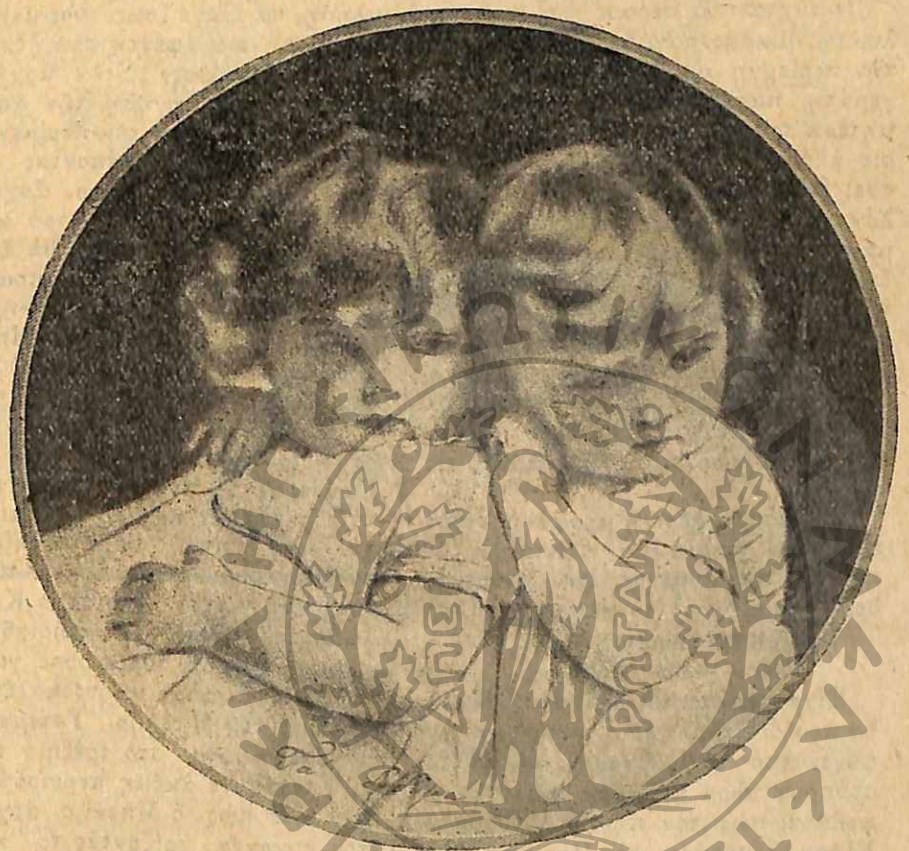
τια καρφωμένα πρὸς τὸ φεγγάρι ποὺ
ξεπρόβαινε ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπ' τὸν
ὀρίζοντα.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Ντάρλι ἔ-
κοβε τίς μπανάνες ἀπὸ τὸ κοτσάνι
τους, τίς ξεφλούδιζε ἀργά-ἀργά καὶ
μηχανικὰ τίς ἔφερνε στὸ στόμα του,

ἐνῶ ἀπὸ τὸ νοῦ περνοῦσαν καὶ ξανα-
περνοῦσαν τὰ λόγια τοῦ φακίρη:—
Στὶς φλέβες του κυλοῦσε ἐνδοξὸ αἷ-
μα.—Εἶχε δικαιώματα στὸ θρόνο.—
Αὐτὸς ἦταν ὁ νόμιμος διάδοχος—
διάδοχος τίνος;

Ὁ ναβάδ τοῦ Καρνούλ, ἐκείνη
τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν παρουσίασε στὸ
πλῆθος, τὸν δνόμασε πρίγκιπα Ἀχ-
μέτ Σίγκ. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἄραγε τὸ
ἀληθινὸ του ὄνομα;—Μὰ ἐκεῖνοι

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Πρῶτες ματιές στὸν κόσμον, στὴ ζωή...

Ἀνεκoinώθη ἀπὸ τὴν Φεύγκα

πού τοῦ εἶχαν κάνει τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωση, ἦταν ὅλα ὅσα τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Κοττεσούπρυα γιὰ τὴ μητέρα του: "Ἦταν ὠραία καὶ τοῦ ἔμοιαζε. Ἡ σκέψη αὐτὴ τὸν γέμιζε χαρὰ. Προσπαθοῦσε νὰ πλάσῃ τὴ μορφή της μπρὸς στὰ μάτια του. Τὴν ἔβλεπε ντυμένη μὲ πλούσια φορέματα, σὰν κι' αὐτὰ ποὺ ἔστειλαν γιὰ δῶρα οἱ διάφοροι ναθαὶ στὴν πριγκίπισσα Ἰωάννα καὶ ποὺ ἐκείνη ἔδωζε καμμιὰ φορά, στίς μεγάλες γιορτές ἢ στίς ἐπίσημες τελετές. Φορέματα ἀπὸ ἀραχνούφαντες μουσελίνες, ἀπὸ γάζες ποὺ ἔμοιαζαν σὰν ἀφρός, ἀπὸ μεταξωτὰ χρυσούφανα, μὲ πασουμάκια ὁλοκέντητα μὲ πούλιες καὶ πολύτιμα πετράδια, μὲ περιδέραια ἀπὸ μαργαριτάρια τοῦ Ὁφίρ, ποὺ σὲ πυκνὲς σειρὲς κατέβαιναν ὡς τὸ στήθος, μὲ αἰχρέττες, μὲ πόρπες, μὲ ζῶνες, ὅπου τὰ διαμάντια, τὰ ρουμπίνια καὶ τὰ ζαφείρια σπιθοβολοῦσαν καὶ θάμπωναν τὰ μάτια. Ὑστερα ἡ φανταστικὴ αὐτὴ εἰκόνα ἔσθυνε ἀπὸ μπρὸς του καὶ ξεχώριζαν μόνο τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νουνᾶς του, κι' οἱ δύο μορφές, τῆς ἀληθινῆς καὶ τῆς θετῆς του μητέρας, ἀνακατεῦνταν τόσο πολὺ στὴ φαντασία του, ὥστε δὲν μποροῦσε πιά νὰ ξεχωρίσῃ τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἡ νύχτα ποὺ πέρασε στὸ προαύλιο τῆς μικρῆς παγόδας, ὕστερα ἀπὸ τὴν περιέργη αὐτὴ συζήτηση. Ἦταν γεμάτη παράξενα ὄνειρα. Εἶδε τὴ μητέρα του, μ' ἓνα φόρεμα πιδ πλούσιο ἀκόμη ἀπ' ὅ,τι τὴν εἶχε φαντασθεῖ ξύπνιος, νὰ κάθεται σ' ἓνα ὁλόχρυσο θρόνο, στολισμένον μὲ διαμάντια καὶ μαργαριτάρια. Γύρω της ἓνα πλῆθος σκλάβοι ἦταν γονατισμένοι, μὲ τὰ κεφάλια τους γυρμένα ὡς στὴ γῆ, ἐνῶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὀρθὸς στὸ πλευρὸ της, δεχόταν μαζί της ὅλες αὐτὲς τίς τιμές. Ὑστερα τὴν εἶδε ξαπλωμένη σ' ἓνα πλούσιο κρεβάτι, νὰ κυκλώνεται ξαφνικὰ ἀπὸ τίς φλόγες.

Μιὰ ἄσπρη ἀέρινη μορφή πετοῦσε πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ὁ Ντάρλι ξυπνοῦσε τρομαγμένος, ἐνῶ κρῶς ὁδρῶς ἔσταζε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'
Ἕνας φίλος

Εἶχε περάσει πᾶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα ποὺ ὁ Ντάρλι κι' ὁ φακίρης εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ Καρνούλ. Ὁ Κοττεσούπρυα τώρα πιά δὲν φαινόταν νὰ φοβᾶται πῶς τὸν παρακολουθοῦσαν. Εἶχαν ξεπεράσει τὸ Παουγκάλ καὶ πλησίαζαν στὸ Γκομπούρ, ὅταν ἔφθασαν σ' ἓνα μικρὸ δάσος ἀπὸ μπαμπού, ὅπου ἀποφάσισαν νὰ κάτσουν γιὰ νὰ περάσουν τὸ μεσημέρι. Ἐνα

πλατὺ ρυάκι περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ὁ Ντάρλι μ' ἀπόλαυση βουτήχθηκε στὰ γάργαρα νερά του καὶ δρόσισε τὰ κουρασμένα μέλη του. Ὑστερα, ξεκουραστὸς κι' εὐχαριστήμενος πῆγε καὶ ξαπλώθηκε στὸν ἴσκιον ἑνὸς ταμαρινόδενδρου κι' ἐκεῖ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν θὰ ἤξερε νὰ πῇ πόση ὥρα κοιμόταν, ὅταν ἐνοιώσε μιὰ ὑγρὴ καὶ χλιαρὴ πνοὴ πᾶνω ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, καὶ ἄκουσε ἓνα ἔλαφρὸ καὶ χαρούμενο γρύλλισμα.

Ὁ μικρὸς ἀνοῖξε τὰ μάτια του καὶ στὴ στιγμὴ πετᾶτο ὀρθός. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε μ' ὀρμή, γιὰ τὸ γρύλλισμα ἐκείνου τοῦ ἦταν γνῶριμο, ἦταν ἡ φωνὴ ἑνὸς φίλου του.

Δὲν ἔκανε λάθος.

— Καντούρ, φώναξε, ρίχνοντας καὶ τὰ δύο του χέρια γύρω ἀπὸ τὸν χοντρὸ λαϊμὸ τοῦ ἐλέφαντα, ποὺ σείδαν καὶ λυγίσταν εὐχαριστήμενος βγάζοντας γλῦλλισματα χαράς.

— Καντούρ! ἔξαναεῖπε ὁ Ντάρλι, πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Ὁ ἐλέφας δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε, γιὰ τὸ δυστυχῶς δὲν γνῶριζε τὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλωστε τί τὸν ἔμελλε: Εἶχε ξαναβρεῖ τὸν ἀφέντη του. Αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦσε. Ἄν, ὥστόσο, μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, θὰ ἔλεγε ἴσως, πῶς μετὰ τὴν ἐξαφάνισή τοῦ ἀφέντη του ἦταν πολὺ δυστυχισμένος. Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀπουσία του καὶ κάθε μέρα τὸν περίμενε Ὑστερα, μιὰ μέρα βλέποντας ὅτι ὁ Ντάρλι δὲν γύριζε πίσω, ἄρχισε νὰ σχηματίζει μέσα στὸ χοντρὸ κεφάλι του τὴ σκέψη, ὅτι αὐτὸς θὰ ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ. Ἐνα πρωτὶ λοιπὸν ποὺ εἶχε βγεῖ στὸν καθημερινὸ του περίπατο μαζί μὲ τὸν Μπεκὴρ, ἀποφάσισε νὰ βάλῃ τὸ σχέδιό του σ' ἐφαρμογή.

Ὁ ἀράπης εἶχε κατεβεῖ ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα καὶ τὸν ἄφησε ἐλεύθερον νὰ βοσκῆσῃ. Ὁ Καντούρ τότε σκέφτηκε πῶς εἶχε ἔρθει ἡ κατάλληλη στιγμὴ. Ἐγκαταλείποντας τὸ ἀρχινισμένο φαγητό του — τί μεγάλη θυσία γιὰ τὸν λαίμαργο Καντούρ — ἄρχισε πρῶτα νὰ περιδιαβάζῃ ἄσκοπα σὰν νὰ συριανοῦσε γιὰ κέφι του, μὴ θέλοντας νὰ προκαλέσῃ τίς υποψίες τοῦ Μπεκὴρ. Ὑστερα ἔδωσε ταχύτερον ρυθμὸ στὸ τρέξιμό του καὶ τὸ ἐπετάχυνε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν εἶδε πῶς ὁ Μπεκὴρ ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγᾷ, βρίζοντάς τον καὶ φοβερίζοντάς τον — χωρὶς βέβαια νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ γυρίσῃ πίσω.

Ὡστόσο, γιὰ κάμποση ὥρα ἔτρε-

χε ἀπὸ πίσω του, χωρὶς νὰ βάλῃ κἀνένα κακὸ μὲ τὸ νοῦ του καὶ νομίζοντας πῶς ὁ Καντούρ τὸ εἶχε σκάσει, γιὰ νὰ κἀνῃ μιὰ βολτίτσα μόνος του. Ὁ ἐλέφας ἦταν πάντα τόσο ὑπάκουος, ἄκουε τόσο πρόθυμα πάντοτε τὴ φωνὴ του, ποὺ δὲν φαντάστηκε ποτέ του πῶς μποροῦσε ἡ φυγὴ του αὐτὴ νὰ εἶναι φανερὴ ἀνταρσία. Ἀποῦ λοιπὸν κάμποση ὥρα ἔτρεξε τὸ κατόπι, προσπαθώντας μάταια νὰ φτάσῃ τὸν φυγάδα ποὺ παρὰ τὸν ὄγκο του ἀπομακρυνόταν μὲ ἀξιοθαύμαστη γρηγοράδα, γύρισε πίσω στὸ παλάτι τοῦ διοικητῆ βέβαιος πῶς θάβρισκε τὸν Καντούρ στὸ σταβλο, νὰ κάθεται καὶ νὰ γελάῃ ἀπὸ μέσα του γιὰ τὸ ἀστεῖο ποὺ τοῦ εἶχε παίξει.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΠΟΥΛΙ

Ἦταν μικρὴ ἡ Ἐλενίτσα, μόλις πέντε χρονῶν, κι' ὅμως μιλοῦσε σὰ μεγάλη μὲ τίς κούκλες της κι' ἔπαιζε μὲ σοβαρότητα τὴ νοικοκυρά. Μὰ συχνά, σκαλίζοντας τὰ παιχνίδια της, ποῦχαν τὰ περισσότερα χάσει τὴν πρώτη τους ὁμορφιά, συλλογιζόταν ἓνα παραμῦθι τῆς γιὰ γιὰ κάποιον ἄσπρο μεγάλο πουλί. Κι' ὅλο θαροῦσε πῶς θὰ τῷ εἶπε νὰ μπαίνει ξαφνικὰ μέσα στὴν κουκλοκάμαρά της, κουβαλώντας στὰ φτερά του ὡραία καινούργια μικροπράγματα τοῦ νοικοκυριοῦ της. Καὶ κάθε νύχτα, μετὰ τὴν προσευχὴ της, ρωτοῦσε πότε θάρχόταν τὸ ἄσπρο πουλί τοῦ παραμυθιοῦ, κι' ἡ γιὰ γιὰ, ποὺ τὴν κοίμιζε, γελοῦσε κάτω ἀπ' τὰ γυαλάκια της καὶ τῆς ἔλεγε:

— Περίμενε το, μικρὴ μου, κάποτε θάρθῃ!..

Καὶ φαίνεται πῶς θάρθε κάποιον πρωινό, γιὰ τὴν ὅσην ἡ μικρούλα βρήκε πλάι στὸ μαξιλάρι της μιὰ καινούργια κούκλα μὲ γαλανὰ μάτια, ποὺ ἀνοῖξαν σὰν τὴ σήκωσε. Κι' ἔκαμαν τὴν Ἐλενίτσα νὰ ἀνοίξῃ διὰ πλάτα τὰ δικά της. Καὶ ἀποῦ τὴν ἔσφιξε μὲ ὀλη τὴ λαχτάρα στὴν καρδιά της ἐπάνω, κι' ἀποῦ τὴν φίλησε, δίχως νὰ σκεφθῇ ἂν ἦταν νύχτ' ἀκόμα ἢ πρωτ', μιὰ καὶ δύο βρέθηκε σηκωμένη ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. Κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ ξυπόλυτη καθὼς ἦταν μὲ τὴ μακριὰ της νυχτικὰ γιὰ νάβρῃ τὴ γιὰ γιὰ.

— Γιαγιά!.. γιαγιά!.. τὸ ἄσπρο πουλί, γιαγιά, δὲς τί μοῦφερε!

Τέντωσε διὰ πλάτα τὴν πόρτα τῆς γιαγιάς, μὰ στάθηκε στὸ κατώφλι. Κάτι τῆς εἶπε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ

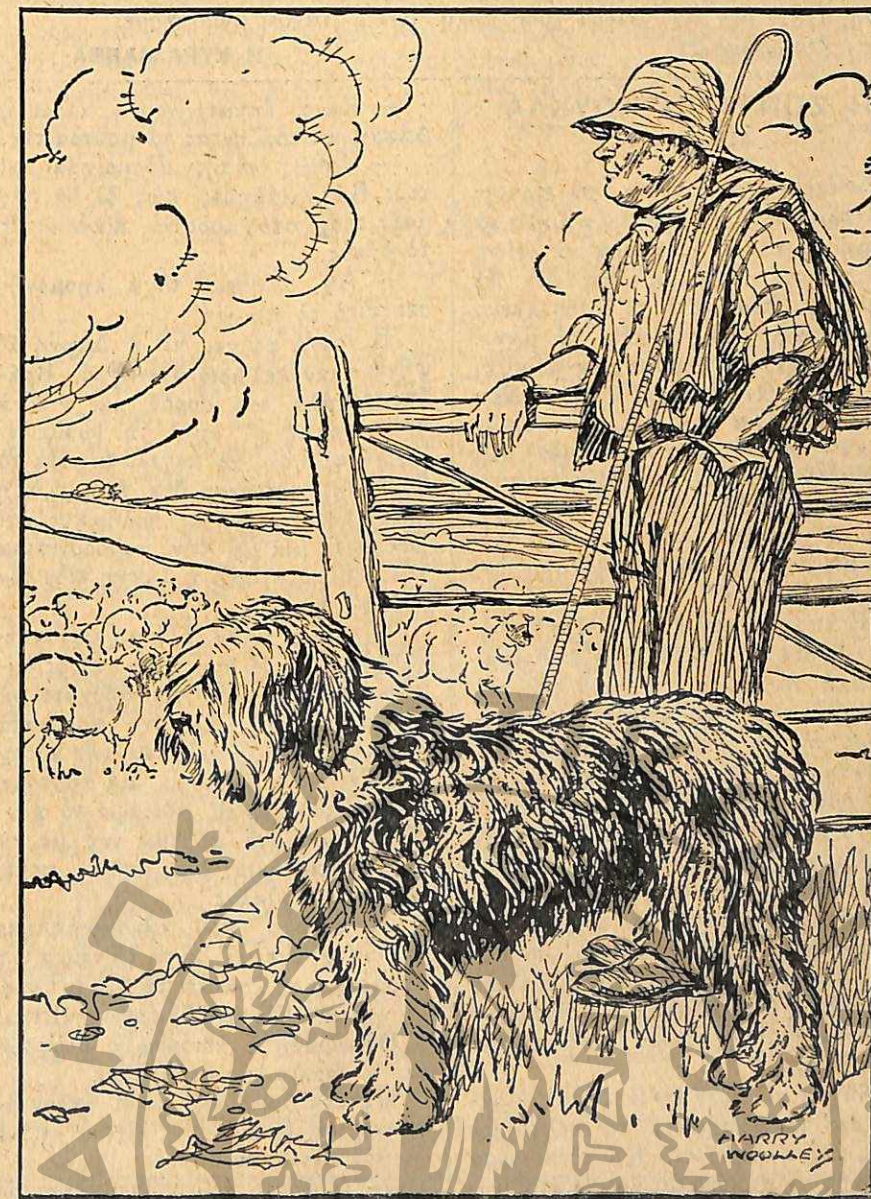
ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ.

Ἄς ἀφήσουμε μιὰ στιγμὴ τὰ γυμνάσια τοῦ Μπομπ κι' ἄς κάμουμε τὴ γνωριμία ἐνὸς ἄλλου σκύλου, ποὺ ἔμελλε νὰ εἶδῃ καὶ αὐτὸς τὴν «οἰκογένεια» τῆς Δανάης.

Τὸν ἔλεγαν Μαλλιαρὸ καὶ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὰλλα τῆς σκυλιά. Δὲν εἶχε οὔτε τὴ φρονιμάδα τοῦ Κέοβερου, οὔτε τὴν τρέλλα τῆς Σπίθας, οὔτε ἤξερε νὰ στέκεται σούζα καὶ νὰ κἀνῃ τὸ στρατιώτη σὰν τὸν Μπομπ.

κἀνῃ θόρυβο... Ἐπειτα ἔβλεπε τὴ γιαγιά της, γερμένη στὴ μεγάλη της πολυθρόνα νὰ μένῃ ἀκίνητη μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Τὶ ἔκανε ἄραγε ἐκεῖ, ἴσως κοιμότανε... Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, περπάτησε στίς μύτες τῶν ποδιῶν της, πλησίασε τὴ μεγάλη πολυθρόνα, σήκωσε τὸ κεφάλάκι της κι' εἶδε τὰ μάτια τῆς γιαγιάς ὀρθάνοιχτα νὰ κοιτάζουν πέρα κατὰ τοὺς κάμπους. Θέλησε νὰ τῆς μιλήσῃ, μὰ κάτι πολὺ παράξενο τὴν κράτησε. Ἦταν δύο λαμπερὲς σταγόνες ποὺ κυλοῦσαν πᾶνω στὰ ρυτιδωμένα μάγουλά της. Ἡ γιαγιά της ἔκλαιγε, ὅπως ἔκλαιγε καὶ κείνη σὰν ἦταν λυπημένη.

«Δὲν θὰ τῆς ἔφερε τίποτα τὸ ἄσπρο πουλί, σκέφθηκε... ἄς κρύψω τὴν κούκλα μου νὰ μὴν ζηλέψῃ».

Καὶ περιμένοντας νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της, μαζεύτηκε σὲ μιὰ γωνιά. Ἡ δροσοῦλα τῆς αὐγῆς παιχνιδίζε στὰ ξανθὰ μαλλιά της κι' ἔφερνε ὅλες τίς μοσχολιές τοῦ κάμπου.

Τὰ ματάκια τῆς Ἐλενίτσας καίτοῦσαν τὴ γιαγιά, μὰ ὁ νοῦς της δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴ σκέψη.

Ἡ γιαγιά σκεπτόταν μὲ παράπονο τίς μέρες ποὺ περνοῦσαν κι' ἔκαναν βαριά τὰ γόνατά της, καὶ τῆς ἔκλεβαν τὸν ὕπνο, μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ τίς χάρῃ προτοῦ φύγει γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι στὸν οὐρανόν. Ποθοῦσε νὰ χάρῃ τίς ὁμορφες λουλουδιμένες ἀλτάνες καὶ τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν. Ἀναστέναζε βαθεῖα ἡ γιαγιά κι' ἄξαφνα χαμογέλασαν τὰ χεῖλιά της. Καὶ ἡ μικρούλα σκέφθηκε πῶς ἴσως εἶδε νάρχεται τὸ ἄσπρο πουλί, καὶ ρίχθηκε στὴν ἀγκαλιά της ὀλη χαρὰ, γιὰ νὰ τὸ δῇ κι' αὐτὴ καὶ νὰ τὸ εὐχαριστήσῃ.

Τινάχτηκε ἡ φτωχὴ γριούλα ἀπὸ τοὺς συλλογισμοὺς της καὶ γέλασε στὸ ἐρώτημα τῆς ἐγγονῆς. Κι' ἀγκαλιάζοντάς τὴν τῆς εἶπε:

— Ἡ δικιά μου κούκλα εἶσαι σύ. Εἶσαι τὸ μικρὸ παιδάκι τοῦ δικοῦ μου παιδιοῦ, εἶσαι ἡ ζωντανὴ κουκλίτσα μας. Μὰ πρέπει νὰ ξαναπλεγίσῃς, γιὰ τὴν εἶναι ἀκόμα πολὺ πρωτ' καὶ κάνει κρῶς. Ν' ἀγαπᾷς πάντα τὸ μεγάλο ἄσπρο πουλί ποὺ τὸ στέλνει ὁ Θεὸς γιὰ συντροφιά μας καὶ ποὺ μᾶς φέρνει πολὺ συχνά ὅ,τι τοῦ ζητήσουμε. Εἶνε τόσο φωτεινόν, ποὺ σὰν μπαίνει, καὶ τὴ νύχτα ἀκόμα, τὴν κάμαρά μας, τὴν κάνει χαρούμενη καὶ φωτεινὴ. Ὅταν τὸ περιμένουμε, εἰμαστε ἡρεμοὶ καὶ τραγουδοῦμε. Κι' ὅταν ἔλθῃ, ἡ χαρὰ μας κορυφώνεται καὶ μᾶς μεθᾷ. Τὸ ἄσπρο πουλί τὸ λένε Ἐλπίδα...

ΑΝΤΩΝΙΑ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ

Ὅταν ἡ Δανάη μὲ τὰ σκυλιὰ της περνοῦσε ἀπὸ τὴ στάνη του, ποτε δὲν ἐρχόταν τοῦ Μαλλιαροῦ ἡ ἰδέα νὰφήσῃ τὴ δουλειὰ του γιὰ νὰ πᾶν νὰ παίξῃ μαζί τους. Ἦταν ἀρετὰ ἁγίος σκύλος, τὸν εἶχαν μόνο γιὰ νὰ φυλάττῃ τὰ πρόβατα, κι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὴν ἔκανε θαυμάσια. Ὁ τσοπάνης ἦταν κατευχαριστήμενος. Ὅταν ἔβγαине μὲ τὸ κοπάδι, ὁ Μαλλιαρὸς ἔτρεχε ὀλόγυρά του, πρόσεχε, τὰ ἔβλεπε ὅλα—κι' ἄς ἔπεφταν πᾶνω στὰ μάτια του τὰ πυκνὰ του μαλλιά—ἔβιαζε τὰ πρόβατα ποὺ ἔμεναν πίσω, ἔκανε νὰ γυρίζουν στὴ γραμμὴ ἐκεῖνα ποὺ μάγκαιναν ἀνυπόταχτα δεξιά κι' ἀριστερά, ὁμοῦσε ἀπὸ δῶ, ἔτρεχε ἀπὸ κεῖ, ἦταν ποὺ λένε, «πανταχοῦ παρών».

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Δανάη εἶδε τὸ Μαλλιαρὸ νὰ κἀνῃ τόσο καλὰ τὰ καθήκοντά του, ἐνθουσιαστήκε καὶ πῆγε κοντά του νὰ τὸν χαϊδέψῃ. Ὁ Μαλλιαρὸς κατάλαβε ἀμέσως πῶς ἡ μικρὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ σκυλιὰ.

Και μολονότι δὲν τοῦ ἄρεσαν τὰ χάδια ἀπὸ ξένους, στάθηκε κουνώντας τὴν οὐρά του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγιναν καλοὶ φίλοι, κι' ἡ Δανάη, ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν καλός, ἔβρισκε μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ πηγαίνει μετὰ τὴν «οἰκογένειά» τῆς στὴ στάνη καὶ νὰ βλέπη τὰ πρόβατα καὶ τὸν τσοπανόσκυλο.

Ἡ Σπίθα, ὥστόσο, συνὰ ἔβγαине ἔξω μονάχη τῆς. Τόσκαζε συχνά, πῆγαινε στὴν ἔσοχὴ καί, πολλὰς φορὲς, ξενυχτοῦσε στὰ χωράφια καὶ γύριζε τὸ πρωτὶ. Παρουσιαζόταν τότε στὴ μικρὴ τῆς κυοία μ' ἓνα ὕψος ταπεινό, σὰν ἔνοχη, κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ τὴ συχωρέση, τῆς ἔκανε ἓνα σωρὸ χάδια. Ἡ Δανάη εἶχε συνηθίσει πιά αὐτὰ τὰ σουρτουκέματα καὶ δὲν ἀνησυχοῦσε πολὺ. Μιά φορὰ ὅμως ἡ Σπίθα ἔφυγε κι' ἔκαμε μέρες νὰ γυρίσῃ. Ποτὲ δὲν εἶχε λείψει τόσο πολὺ. Κι' ἡ Δανάη ἀνησύχησε.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΟΥΚΛΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Ὅταν βάζει κανεὶς τὴν κούκλα νὰ κοιμηθῇ, μπορεῖ ὀλημέρα νὰ λείπη ἀπ' τὸ σπῖτι, βέβαιος πὼς δὲν θὰ ξυπνήσῃ. Ἐνῶ αὐτὸ τὸ διαδοχικό μὲν πλασματάκι, μόλις ἀνοίξει τὰ μάτια του, ἀρχίζει μὴ γυμναστική πού θάβῃ θάβῃ, ἀν δὲ πέσει καμμιὰ μέρα ἀπ' τὴ κούνια του. Πρέπει λοιπὸν νὰ κίνη κανεὶς τὸ φύλακα μέσ' στὴ κρεβατοκάμαρα μὲ τὰ μισόγερα παντζούρια, ἐνῶ ἔξω ὁ ἥλιος πλημμυράει τὰ χωράφια ὅπου τόσο τῆς ἀρέσει τῆς Δάφνης νὰ τρέχῃ κυνηγώντας πεταλούδες.

Ἡ ἀποζημίωση ἔρχεται ἀργότερα, ὅταν ἡ μικρὴ νταντὰ βγάξῃ θορυβευτικὰ περίπατο τὸ μωρὸ τῆς στὸ καροτσάκι του. Περήφανη γιὰ τὸ θησαυρὸ τῆς ἡ Δάφνη σκέφτηκε νὰ φορέσῃ στὴ ζωντανή τῆς κούκλα τὰ κεντημένα φορεματάκια τῆς ἀληθινῆς τῆς κούκλας. Τὸ καπελλάκι ἦταν πολὺ μικρὸ, ἓνας μεγάλος ὅμως κόκκινος φιόγκος φαντάζει σὰν μεγάλη ἀλίκη πεταλούδα πάνω σὲς ξανθιὲς μπούκλες, ἓνας φιόγκος πού—ἀλίμονο!—κάθε δυὸ λεφτὰ λύνεται ἀπ' τὴς τραβήξιες τῆς Πίτσας καὶ χρειάζεται ἡ ὑπομονητικὴ νταντὰ πάλι νὰ τὸν ξαναδέσῃ.

Νύχτα κι' αὐτὴ! Ἡ Πίτσα ἀρχίζει ἀπ' τὰ χαράματα τὸ κελάδημά τῆς, σὰν τ' ἀηδόνια. Κι' εἶναι τόσο σκληρὸ νὰ σηκώνεται κανεὶς ἔτσι νωρίς, καὶ μάλιστα σὰν ξέρεῖ πὼς θὰ πρέπει ἀμέσως νὰ πιάσῃ δουλειά! Κι' ὅς ἀφήσουμε τὴς σαλιαρίτσες καὶ τὰ σπάργανα τοῦ μωροῦ πού πρέπει νὰ πλυθοῦν.

— Δάφνη μου, λέει ἡ νουνά ἀνδραίνοντας τὴν κρεβατοκάμαρα τῆς ἀναδεχτῆς τῆς. Ἦρθαν οἱ μικρὲς οἱ Θεοχάρη νὰ σὲ πάρουν μαζί τους ἐκδρομὴ μὲ τ' αὐτοκίνητο, τοὺς εἶπα ὅμως πὼς δὲ θὰ μπορέσης δυστυχῶς νὰ πᾶς, γιὰτὶ εἶσαι πολὺ ἀπασχολημένη στὸ σπῖτι.

— Καλὰ ἔκαμες νουνά, κάνει ἡ Δάφνη κατεβάζοντας τὰ μούτρα τῆς. — Καθὼς ἐπίσης εἰδοποίησα καὶ τοὺς Βασιλειάδηδες πὼς δὲ θὰ πᾶς μαζί τους στὸ αὐριανὸ πικ-νίκ εἰς τὸ δάσος.

— Ἀχ, ἀλήθεια! τόχα λησμονήσῃ αὐτὸ τὸ πικ-νίκ.

Ἡ νουνά φεύγει κι' ἡ Δάφνη ἀφήνει ἓναν πελώριο στεναγμό. Βράζει τὸ γάλα τοῦ μωροῦ καὶ γιὰ νὰ παρηγορηθῇ γι' αὐτὴ τὴ θυσία θέλει νὰ φιλήσῃ τὸ ἀγγελάκι. Μὰ τὸ ἀγγελάκι, φαίνεται, δὲν ἔχει ὄρεξη κείνη τὴ στιγμή γιὰ φιλήματα καὶ τῆς δίνει μὴ μὲ τὴν κουδουνίστρα τῆς στὴ μύτη, πού ἡ Δάφνη εἶδε τὸν οὐρανὸ σφοντύλ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅλα πῆγαιναν ἀνάποδα. Ἡ Πίτσα ἦταν στοὺς θυμούς τῆς καὶ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν ντύσῃ. Τὸ γάλα τῆς πού κατὰ λάθος κάηκε λιγάκι, δὲν τὴν καθησυχάζει διόλου καὶ μὴ μὴ ἀπότομη κίνηση τοῦ χεριοῦ ἀδειάζει τὸ φλυτζάνι πάνω στὸ φρέμα τῆς μὲ τὰ γαλάζια ἀνθάκια, ἓνα ἀπ' τὰ φορέματα τῆς κούκλας.

Ἡ Δάφνη, πού κακοκοιμήθηκε τὴ νύχτα, ἔχει κι' αὐτὴ τὰ νεῦρα τῆς καὶ μετὰ βίας κρατᾷ τὰ δάκρυά τῆς. — Κακὴ Πίτσα! Ἀδιόρθωτη Πίτσα! Θυμωμένη ἡ ἀδιόρθωτη σουφρώνει τὸ ὠραῖο τῆς στοματάκι.

Μητέρα ὅμως καὶ παιδί ἔχουν ἀνάγκη νὰ ξεσκάσουν λιγάκι πᾶνε λοιπὸν περίπατο.

— Τὶ ὠραῖα πού πρέπει νᾶναι τώρα στὸ δάσος, κάτῃ ἀπ' τὴν δροσερὴν σκιά τῶν δέντρων! σκέφτεται ἡ Δάφνη σπρώχνοντας τὰ μαξάρια τῆς μικρῆς ἐγώστριας, πού οὔτε κὰν ὑποψιάζεται τὴ μεγάλη θυσία πού χρειάζεται γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ κανεὶς. Ἀλήθεια τί ἀφοσίωση πού πρέπει νᾶχῃ, γιὰ νᾶσαι καλὴ μητέρα!

Ἔτσι καὶ τώρα, ἀν δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ κουτσούβελο, ἡ Δάφνη θὰ πῆγαινε νὰ τρέξῃ σὰν ἀφηνιασμένο ἀλογάκι πάνω στὸ χορτάρι κι' ἔπειτα νὰ σκαρφαλώσῃ πάνω στὴ κερασιὰ καὶ

νὰ μαζέψῃ τὰ τελευταῖα κεράσια.

Ἀχ! Δὲν μπορεῖ ν' ἀνισταθῇ σ' αὐτὸν τὴν πειρασμό. Καὶ παρατώντας Πίτσα κι' ἀμαξάκι, νᾶτῃν πού μετὰ τὴ βοήθεια μιάς μικρῆς σκάλας ἀνεβαίνει στὸ δέντρο γιὰ νὰ κόψῃ τὰ κόκκινα φρούτα.

Ἀγανακτισμένη ἡ Πίτσα ἀνοίγει ἓνα ἀπαίσιο, τετράγωνο στόμα κι' ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ σὰν νὰ τὴν ἔσφαζαν.

— Τραγοῦδα, καναρίνι μου! φωνάζει νευριασμένη ἡ Δάφνη καταβροχθίζοντας τ' ἀγριοκέρασα. Σοῦ κάνει καλὸ στὰ πνεμόνια σου!

Ἀξάφνα ὅμως σκέφτεται πὼς οἱ φωνὲς θὰ τραβήξουν τὴν προσοχὴ τῶν χωρικῶν, πού θὰ τρέξουν νὰ ἰδοῦν ποῖος σφάζει ἓνα μωρό. Καὶ σκασμένη γυρίζει κοντὰ στὴν Πίτσα.

Τὸ θυμωμένο ὕψος τῆς νταντᾶς τῆς δὲν καθησυχάζει διόλου τὴ μικρὴ πού χτυπάει τὰ πόδια τῆς. Πρέπει νὰ τὴν καλοπιάσει.

Ἐνα λουλούδι πού τῆς προσφέρει πετιέται μακριά, ἓνα κουλουράκι τὸ ἴδιο. Ἡ Πίτσα ἔχει ματιάσει τὰ κεράσια πού φόρεσε γιὰ σκουλαρίκια ἡ νταντὰ τῆς.

Γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ σιωπᾷ, ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ. Τῆς ἀπαγορεύει ὅμως αὐστηρὰ νὰ φάῃ τὸ φρούτο μὲ τὸ ἐπικίνδυνο κουκούτσι.

— Φτύσε, Πίτσα! Ἀνοίξε τὸ στοματάκι σου!

Ἡ Δάφνη, σὰν τρελλή, τοῦ κάκου προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ τὸ ρόδινο στοματάκι πού ἔκλεισε μὲ πείσμα ἀφοῦ καταβρόχθισε τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ.

Φριχτό! Ἡ Πίτσα κατάπιε τὸ κουκούτσι! Ὁ ἀπνιγῇ, θ' ἀρρωστήσῃ, θὰ πεθάνῃ ἀπὸ σκωληκοειδίτη! Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ θὰ φταίῃ ἡ Δάφνη πού λύνεται στὰ δάκρυα, ἐνῶ ἓνα δυνατὸ γέλιο ξαφνιάζει τὴ μικρὴ λαίμαργη.

Ἀ! Μ' αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορο! Ἡ Πίτσα ἀφοῦ γλυκάθηκε μὲ τὸ πρῶτο, δοκιμάζει τώρα τὸ δεύτερο κεράσι!

Μὲ ὀρμὴ ἡ Δάφνη κατάφερε νὰ χῶσῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μικρὰ δοντάκια τὸ δάχτυλό τῆς, πού ἡ Πίτσα ἀρχίζει νὰ τῆς τὸ δαγκώνῃ δυνατὰ.

Τὸ ἤθελε κι' αὐτὴ! Ὅχι βέβαια ἦταν μὴ ἀντανάγκασῃ! Καὶ τὸ δαγκωμένο χέρι, ἐλευθερωμένο πιά, δίνει στὴ μικρούλα δυὸ ἡχηρὰ χαστούκια!

Μ' ὅλη τὴ δύναμη ἀπ' τὰ πνεμόνια τῆς ἡ Πίτσα ἀρχίζει νὰ σκουῖζῃ ξυπνώντας ὅλους τοὺς ἀντίλαλους γύρω. Χάνει τὴν πνοή τῆς. Μελανιάζει ὅλη. Πάει, θὰ πεθάνῃ.

Ἡ καίμενη ἡ Δάφνη κλείνει τὰ μάτια τῆς γιὰ νὰ μὴ δῇ τὸν ἀπάν-

θρωπο θάνατο τοῦ θύματός τῆς καὶ κλαίει ἀπελπισμένα.

Ὁ κύρ-Μαθίος, ὁ μπάρμπα-Βαγγέλης, ἡ κυρὰ-Κατερίνα κι' ἓνα σωρὸ ἄλλοι χωριάτες φτάνουν τρεχάτοι.

— Τί τῆς ἔκαμες αὐτῆς τῆς μικρῆς; φωνάζουν στὴ Δάφνη.

— Σίγουρα θὰ τὴ χτύπησες. Δὲν μπορεῖ. Ποτὲ δὲν ἔκλαιγε ἔτσι μὲ τὴν ἀδερφή τῆς.

— Καὶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ αἷμα πού ἔχει στὰ χεῖλιά τῆς;

— Ὅχι, καλέ, δὲν εἶν' αἷμα, λέει ἡ κυρὰ Κατερίνα. Δὲν βλέπετε; Εἶναι ζουμί ἀπὸ κεράσι. Ἐμπρός, δεσποινὶς Δάφνη, πᾶμε σπῖτι.

Ἐνας φοβερὸς πονοκέφαλος ἀνάγκασε τὴ Δάφνη νὰ καταφύγῃ στὸ κρεβάτι τῆς. Ἡ κούνια τοῦ μωροῦ μεταφέρθηκε γι' αὐτὴ τὴ νύχτα στὴν κάμαρα τῆς Μαριγῶς. Τὶ ἀνακούφιση νὰ μὴν ἔχῃς πιά αὐτὴ τὴ φροντίδα! Καὶ τί εὐτυχία πού ἡ Ἀγγέλω γυρίζει αὐριὸ βράδυ! Τὰ λησμονεῖ ὅλα καὶ κοιμάται τοῦ καλοῦ καιροῦ, ἀναπληρώνοντας τὴς τρεῖς ἄσχημες νυχτιὲς πού πέρασε.

Τ' ἄλλο πρωτὶ ὅμως, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο—τὸ ρολόι κιόλας ἔδειχνε δέκα— πάει στὸ σαλόνι νὰ βρῇ τὴ νουνά τῆς. Γονατισμένη πάνω στὸ βελουδέσιο μαξιλάρι, μόλις τολμώντας νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια, λέει μὲ φωνὴ σταθερὴ, μὰ λίγο βραχνιασμένη:

— Νουνά, πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι πολὺ σοβαρό.

— Τί θέλεις, Δάφνη; ρωτᾷ ἡ νουνά. Μοῦ φαίνεται πὼς μαντεύω. Θέλεις νὰ μοῦ πῆς πὼς δὲν μπορεῖς νὰ ἔξακολουθήσῃς πιά, πὼς ὁ ρόλος τῆς νταντᾶς σ' ἔχει κουράσει. Μὰ ἦταν ἐπόμενο, παιδί μου... Πού εἶναι ὅμως ὅλες οἱ ὑποσχέσεις σου;

— Ὅχι, νουνά. Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ ἀλήθεια. Αὐτὸ ὅμως πού θέλω νὰ σοῦ πῶ εἶναι ἀκόμα χειρότερο!

— Τί συμβαίνει λοιπὸν; Μὲ φοβίζεις.

— Ἀχ! Λυπήσου με! Τιμώρησέ με! Κακομεταχειρίστηκα τὴν Πίτσα, γι' αὐτὸ κόντεψε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς! Καὶ τὴν ἄφησα νὰ φάῃ κεράσια μ' ὅλα τὰ κουκούτσια καὶ θὰ πεθάνῃ ἀπὸ σκωληκοειδίτη... Καὶ θάχουνε δίκιο ἀν μὲ...

Κι' ἐδῶ τὴν ἔνοχη τὴν ἔπιασε ἓνα τέτοιο κλάμα πού χρειάστηκε πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ καλμάρῃ.

Λίγο καθησυχασμένη, ντροπιασμένη ὅμως γιὰ τὴν κακὴ τῆς πράξη, ἡ δόστυχῃ Δάφνη ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ συγγνώμη ἀπ' τὴ ζωντανὴ κούκλα καὶ προσπάθησε νὰ κρατήσῃ τὸν κουραστικὸ καὶ δύσκολο ρόλο τῆς ὡς τὸ βράδυ.

Ἡ Πίτσα εὐτυχῶς δὲν πέθανε καὶ

συγχώρησε μεγάλοκαρδα τὰ δυὸ χατοῦκια πού δέχτηκαν τὰ ρόδινα μαγουλάκια τῆς. Ἡ Δάφνη ὅμως ἔχει ἀπὸ τότε ἓνα μεγάλο θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἀφοσίωση τῆς Ἀγγέλω, πού ἀπ' τὸ πρωτὶ ὡς τὸ βράδυ, ἀφίνοντας κατὰ μέρος ὅλες τὴς διασκεδάσεις τῆς ἡλικίας τῆς, περιποιεῖται μὲ τόση στοργὴ τὴ μικρὴ τῆς ἀδερφή, χωρὶς ποτὲ νὰ τῆς φερθῇ ἀπότομα...

— Νουνά μου, ἔλεγε ἡ μικρὴ Ἀθηνάια φεύγοντας ἀπ' τὴ βίλλα, εἶμαι κιὰ πολὺ μεγάλῃ γιὰ νὰ γαπῶ τις κουκλές μου, μὰ καὶ πολὺ μικρὴ ἀκόμα γιὰ νὰ μπορῶ νὰ φροντίσω μιὰ ζωντανὴ κούκλα...

(Παράφραση)

ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

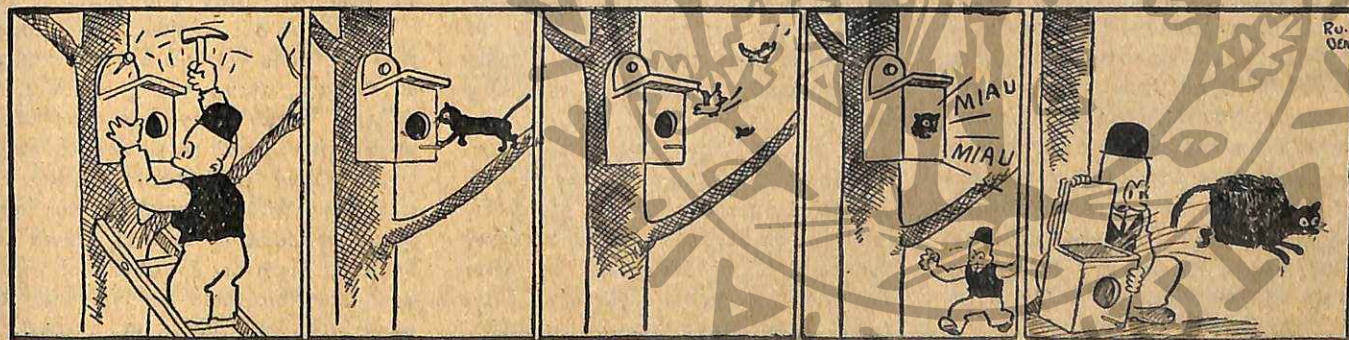
— Ὁ, μὰ ντῆαρ, τί κουραστικὸς πού εἶσαι, ἔκανε ἡ νέα μ' ἓνα χαριτωμένο μορφασμό. Γιὰ πᾶς μου, ναί ὁ ὅχι, θέλεις μὲ κάθε τρόπο νὰ γυρίσης αὐριὸ τὴν ταῖνια; Ναί ὁ ὅχι; Ἡ τῶρα Μὰκ-Χὼλλ εἶναι ἀρρωστητὴ καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀντικαταστήσουμε; Δὲ θὰ βρῇς ποτὲ καλύτερη ἀπὸ τούτῃ τὴ μικρούλα. Ποτὲ δὲν μᾶς εἶχε τύχει τέτοιο εὔρημα. Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν πρόστυχη χοντρή χωριατοπούλα, πού ἀναγκαστήκαμε νὰ πάρουμε στὸ Σαιν-Μορίτς; Τούτῃ ἐδῶ δὲν ἔβριζε χίλιες φορὲς περισσότερο;

Ἡ Μαρία-Ρόζα ἔρριξε μιὰ ματιά γεμάτη εὐγνωμοσύνη στὴ χαριτωμένη νέα, πού συνηγοροῦσε τόσο θερμὰ γιὰ τὴν ἀποψη καὶ πού, καθὼς τὸ καταλάβαινε, εἶχε κερδίσει τὸ παιχνίδι τῆς.

— Τουλᾶχιστον ξέρετε λίγη ἱππασία; ρώτησε ὁ Πιττακὸς Στάνλεϋ, διστακτικὸς ἀκόμη.

— Ὁ, ναί, κύριε, καὶ μάλιστα πάρα πολὺ καλὰ! ἀπάντησε ἡ Μαρία-Ρόζα μὲ καμάρι.

Η ΓΑΤΑ ΠΟΥ ΕΦΑΓΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Ἀστεία ἱστορία σὲ πέντε εἰκόνες χωρὶς λόγια.

μάτησε διστακτική. "Αν μάθαινε κανείς πώς ή Μαρία-Ρόζα ντε Ναβάιγ είχε αγαχαριστεί απ' το «Ατλαντική Σινέ», αν το πράγμα αυτό έφθανε ως ταυτιά του Ράσκιν, όλα της τὰ σχέδια πήγαιναν χαμένα.

Και τότε σαν σε μιὰ άστραπή ήρθε στο νοῦ της ένα χαϊδευτικό όνομα που της έδιναν όταν ήταν μικρή, καθώς κι' ένα οικογενειακό όνομα συγγενικό τους.

Κι' άδιστακτα πιά πήρε την πέννα στο χέρι της, και χάραξε στο κάτω μέρος της κόλλας τὰ δυό λόγια: Λιλιέττα Μπρένν.

Ύστερα χαμογελώντας έδωσε πίσω τὸ χαρτί στον διευθυντή.

"Όλα είχαν πιά τελειώσει: ή Μαρία-Ρόζα είχε αγαχαριστεί απ' τὸ «Ατλαντική Σινέ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Η μεγάλη ήμέρα

Τὴν ἄλλη μέρα, ἑπτὰ ή ὥρα τὸ πρωί.

"Όλη τὴν προηγούμενη ή Μαρία Ρόζα τὴν πέρασε δοκιμάζοντας τὸ κοστούμι της, κι' επαναλαμβάνοντας τὸ ρόλο της με τὴ βοήθεια της μίς Τζίννης Στάνλεϋ.

Η χαριτωμένη ἀδελφή του διευθυντή είχε λάθει από τὴν προστασία της τὴ μικρούλα και ήθελε ή πρώτη της εμφάνιση νὰ εἶναι θριαμβευτική.

Τὸ βράδυ ή Μαρία-Ρόζα έπεσε νὰ κοιμηθῇ κατάκοπη, ξαναμμένη απ' τὴ συγκίνηση και στον ύπνο της εξακολούθησε νὰ βλέπῃ τὸ περίεργο όνειρο που είχε ζήσει τ' ἀπόγευμα.

Και νὰ πὺδ επιτέλους ξεμείρῳσε ή μεγάλη ήμέρα!..

Η Μαρία Ρόζα προσευχήθηκε με θερμή στο Θεό γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ στο μέγαλό έργο που θὰ επιχειρούσε κι' ύστερα έφυγε γιὰ τὸ «Ατλαντική Σινέ» συνοδευόμενη απ' τις εὐχές αὐτῶν που τὴν αγαπούσαν. Η Λίλιαν κι' ή Έδιθ ήταν κάπως απογοητευμένες που δὲν θὰ βοηθοῦσαν αὐτὲς τὴ φίλη τους νὰ ντυθῇ, ὡστόσο συμφώνησαν νὰ πᾶνε στο Ναβάιγ και νὰ παρακολουθήσουν ἀπὸ μακριὰ τὸ γύριμα τοῦ φίλμ. Στὴν είσοδο τοῦ πύργου θὰ στεκόταν τ' αὐτοκίνητο τῶν Σδέσεγκαν με τὴ μηχανή ἀναμμένη, έτοιμο νὰ ξεκινήσῃ ἀν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

"Όταν ή Μαρία-Ρόζα έφθασε στο

Ξενοδοχείο τὸ βρήκε νὰ βουζῇ σάν κυφέλη. Τὸ χῶλ ήταν γεμάτο ἀπὸ κομπάρσους ντυμένους κι' έτοιμους με τὰ κοστούμια τους. Και μέσα στο ὑπερμοντέρνο διάκοσμο παρουσίαζαν μιὰ περίεργη αντίθεση αὐτοὶ οἱ ἄνδρες κι' οἱ γυναῖκες που ήταν ντυμένοι με κοστούμια τῆς ἐποχῆς τοῦ Φραγκίσκου Α'.

Στὸ διάδρομο στεκόταν μιὰ καμαριέρα περιμένοντας τὴ Μαρία-Ρόζα.

— Η μίς Στάνλεϋ, εἶπε μόλις τὴν ἀντίκρουσε, μοῦ εἶπε όταν ἔλθετε νὰ σὰς οδηγῶσῳ στὴν τουαλέττα της.

Μὲ χτυποκάρδι ή Μαρία-Ρόζα πέρασε τοὺς διαδρόμους όπου βασίλευε ή ἱδια ζωηρότης

«Έτσι μασκαρεμένη ή Μαρία-Ρόζα ήταν ἀγνώριστη» (Σελ. 318, στ. γ'.)

δπως και στο χῶλλ. Τέλος έφθασε στο διαμέρισμα τῆς Τζίννης. Αὐτὴ έτοιμη, τὴν περίμενε μαζί με δυό καμαριέρες γιὰ νὰ τὴ ντύσουν και νὰ μεταμορφώσουν τὴ Λιλιέττα Μπρένν σὲ πριγκίπισσα Βεατρίκη τῆς Σαβοΐας.

Η Μαρία Ρόζα νόμιζε πὺδ όνειρευόταν ὅταν ὥρα κρατοῦσαν οἱ ἀτέλειωτες ετοιμασίες που ή μίς Στάνλεϋ τις ἐπιστατοῦσε με ἐξαιρετική προσοχή. Κι' ή ἐντύπωσή της αὐτὴ δτι βρισκόταν μέσα σ' όνειρο, έγινε ἀκόμη ζωηρότερη όταν ή μικρούλα, ντυμένη πιά και στολισμένη, κοιτά-

χτηκε στοὺς καθρέφτες που τὴν περιστοιχίζαν κι' επαναλάμβαναν τὴ σιλουέττα της ἀμέτρητες φορές. Καλὲ στ' ἀλήθεια ήταν ή Μαρία-Ρόζα ή πεντάμορφη αὐτὴ βασιλοπούλα;

Η μορφή που τῆς ἀντιφένγιζε ὁ καθρέφτης ήταν ντυμένη μ' ένα φόρεμα ἀπὸ ἀνοικτογάλαζο ἀτλάζι χρυσοκεντημένο, που λαμποκοποῦσε κι' άστραφτε. Τὰ μανίκια, με φούσκες ἀπὸ ὕφασμα δλόχρυσο ἐσφίγγαν τὰ λεπτά της χέρια. Ο μπουστός τελείωνε σὲ ντεκολτέ τετράγωνο, γαρνιρισμένο με χρυσὴ νταντέλλα, που ἄφηνε ἐλεύθερο τὸ λυγρὸ και κατάλευκο λαιμὸ της. Τὰ ὑπέροχα μαλλιά της είχαν πλεχτεῖ σὲ δυό χοντρές πλεξίδες, στριμμένες γύρω απ' τ' αὐτιά της. Μιὰ ἀλυσίδα στολισμένη με γαλάζιες πέτρες, τὰ συγκρατοῦσε στὴ θέση τους, σχηματίζοντας ένα διάδημα στο μέτωπό της.

Έτσι μασκαρεμένη ή Μαρία-Ρόζα ήταν στ' ἀλήθεια ἀγνώριστη. Ποτέ του ὁ Ράσκιν δὲν θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ πὺς αὐτὴ ή λαμπροντυμένη Βεατρίκη τῆς Σαβοΐας ήταν ή μικρούλα ντε Ναβάιγ.

— Και τώρα, εἶπε ή Τζίννη, ἔμπρός, πᾶμε! Θυμάστε δτι πρέπει νὰ κάνετε; Νὰ χαμογελάτε, νὰ χαιρετάτε, νὰ στέκεστε ἐπάνω στ' ἄλογο σὴν ἀληθινὴ πριγκίπισσα. Λοιπὸν ἄς πηγαίνουμε...

Στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου περίμενε ένα αὐτοκίνητο γιὰ νὰ οδηγῆσῃ τὴ Μαρία-Ρόζα και τὴ συνοδεία της λίγο πὺδ ἔξω ἀπὸ τὸ Αἶξ, όπου θὰ σχηματιζόταν ή πομπή... "Ω, τί ἀτέλειωτα που φαίνονταν όλα αὐτὰ στὴ Μαρία-Ρόζα, που ἀνάμεσα σ' όλα αὐτὰ τὰ θεάματα τὰ τόσο καινούργια κι' ἐνδιαφέροντα,

δὲν είχε παρὰ μόνον μιὰ σκέψη: «Θὰ πετύχῳ ὡς τὸ τέλος; Θὰ μπορέσω νὰ μπῶ μέσ' στον πύργο;»

Ανάμεσα στο πλῆθος τοῦ κόσμου που περίμενε γιὰ νὰ δῇ τὴν πομπὴ νὰ περνᾷ, στεκόταν ή Έδιθ κι' ή Λίλιαν. Ήταν κι' οἱ δυό τους κατασυγκινημένες και τέντωναν τὸ λαιμὸ τους γιὰ νὰ μὴ χάσουν καμμιά λεπτομέρεια ἀπὸ τὴ πομπή, που ἄρχισε νὰ ξεπροβαίνῃ ἀπὸ τὴ γωνιά τοῦ δρόμου: Πρῶτοι ἔρχονταν οἱ κήρυκες, ἀνεβασμένοι σ' ἄλογα και ντυμένοι με λαμπρόχρωμα φορέματα, κρατώντας ψηλά τις σάλπιγγές τους.

Ύστερα οἱ σωματοφύλακες βαδίζοντας σὲ φάλαγγες με τις πανοπλίες τους και τάρματά τους που άστραφταν στον ήλιο.

Νά, τώρα περνοῦν οἱ αὐλικοί. "Αλογα που προχωροῦν καμαρωτά, κοστούμια μεταξωτά και βελουδένια, πανωφόρια που ἀνεμίζουν στον ἀέρα. Ἀπὸ πίσω τους ἔρχονται οἱ κυρίες τῆς τιμῆς, πεζή αὐτὲς, ντυμένες δ-λες ὅμοια και σκορπίζοντας λουλούδια στο δίαθα τους απ' τὰ καλαθάκια που κρατοῦσαν στα χέρια.

Ο χῶρος μένει ἄδειος γιὰ λίγο διάστημα. Και, ἐπιτέλους μοναχὴ της χωρὶς καμμιά ἄλλη συνοδεία, ή Μαρία-Ρόζα!..

"Ω τί χαριτωμένη ή Βεατρίκη τῆς Σαβοΐας που περνοῦσε τώρα ἀπὸ μπροστὰ τους! Τόσο ὁμορφη, τόσο μικροκαμωμένη, καθισμένη περήφανα ἐπάνω στο κάτασπρό της ἄλογο, με τὸ φόρεμα που ὁ ήλιος τὸ ἔκανε ν' άστράφτῃ, με τὸ διάδημα ἀπὸ τις πολυτίμες πέτρες βαλμένο με χάρη ἐπάνω στα χρυσὰ μαλλιά της!..

Η πομπή είχε ἀκολουθήσῃ μιὰ δεινδοστοιχία ἀπὸ πανύψηλα πλατάνια, ἔστριψε στὴ γωνιά, και τότε ή μικρὴ πριγκίπισσα ἄθελά της ἔσφιξε κάπως δυνατώτερα τὰ ἄσημένα γκέμια που κρατοῦσε.

Στὸ βάθος τοῦ ὁλογάλανου ὀρίζοντα, ξεχώριζε κατάλευκο τὸ Ναβάιγ!

Σήμερα ὅμως δὲν θάμπαινε μέσα σὴν τὸν κλέφτη ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ φράχτη. Σήμερα ἔμπαινε καθάλλα σ' ἄλογο, ἀπὸ τὴν ἐπίσημη είσοδο, που οἱ κυρίες τῆς τιμῆς τὴν ἔρραιναν με ἄνθη. Τώρα τὸ μόνο που εἶχε νὰ κάνῃ ήταν νὰ παίξῃ ὅσο πιὸ καλά μπορούσε τὸ ρόλο της, γιὰ νὰ μὴν κινήσῃ τὴν ὑποφία κανενός, ὅτε κἂν τοῦ φοβεροῦ Ράσκιν που δίχως ἄλλο σήμερα θὰ είχε τὰ μάτια του τέσσερα.

Και νά, όταν ἔφθασαν στὴν κεντρικὴ είδοσο τοῦ πύργου, ή Μαρία-Ρόζα σήκωσε μηχανικά τὸ κεφάλι της... μήπως όνειρευόταν; Ἐκεῖ ψηλά, πίσω ἀπὸ ένα τούλινο κουρτινάκι τῆς φάνηκε πὺς διέκρινε τὸ πρόσωπο τῆς Γραγαρίτας... και ὡ Θεέ μου... τὸν πατέρα της και τὴν μητέρα της!..

Ο μπαμπᾶς της, ή μαμά της, οἱ αγαπημένοι της, πόσο ἀλλαγμένοι πόσο ἀγνώριστοι είχαν γίνει!.. Πόσο θὰ είχαν κλάψῃ τὸ χαμένο κοριτσάκι τους!.. "Ω νὰ τοὺς κάνῃ ένα νόημα, ένα ἀδιόρατο νόημα, γιὰ νὰ καταλάβουν πὺς τὸ αγαπημένο τους παιδί ήταν ἐκεῖ, ἀντίκρυ τους.

Η Μαρία-Ρόζα ήταν έτοιμη νὰ πετάξῃ τὰ χαλινάρια και νὰ φωνάξῃ. Μὰ ἔξαφνα τῆς φάνηκε πὺς ἄκουσε μέσα της μιὰ φωνή νὰ τῆς λέει προστακτικά: «Θὰ μαρτυρηθῇς! Τέλειωσε πρῶτα αὐτὸ που ἀνέλαβες!»

Και τότε ή μικρούλα πριγκίπισσα ἀναστέναζε και κατεβάζοντας τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἐξακολουθῳσε τὴ θριαμβευτικὴ παρέλαση της.

Η συνοδεία είχε κιόλας φτάσει μπρὸς στον πύργο και είχε παρα-

«Η Μαρία-Ρόζα, καθισμένη περήφανα ἐπάνω στο κάτασπρό της ἄλογο». (Σελ. 319, στ. α'.)

ταθῇ ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά. Η Μαρία-Ρόζα ὀλομόναχη διέσχισε τὴν αὐλὴ κι' ἔφτασε ὡς τὸ περιστύλιο, ἐνῶ τὸ πελώριο μάτι τῆς κινηματογραφικῆς μηχανῆς παρακολουθοῦσε κι' ἀποτύπωνε ὅλες τις κινήσεις της.

Ο Πιττακὸς Στάνλεϋ, που ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ νεαροῦ πυργοδεσπότη, προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος της. Η Μαρία-Ρόζα στήριχτηκε στο χέρι του και ἔλαφρά πήδησε ἀπὸ τὸ ἄλογο. Μὲ τὸ χαριτωμένο και ἐλαστικὸ βάδισμά της ἀνέβηκε τὰ πέντε σκαλοπάτια που ὀδηγοῦσαν στὴν είσοδο, ἐνῶ ή μακριὰ μεταξωτὴ οὐρά της κυμάτιζε ἀπὸ πίσω της. Ύστερα, πιασμένη πάντοτε ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ Πιττακοῦ, μπῆκε μέσ' στον πύργο. Η ταινία είχε τελειώσει.

Μὰ ὅχι δὲν είχε τελειώσει. Μόνο που κανείς δὲν είχε φανταστῇ αὐτὴ τὴν ἀπρόβλεπτη συνέχεια. Μέσα στο

διάδρομο ή Τζίννη και ὁ ἀδελφός της είδαν με ἀπερίγραπτη ἐκπληξή τὴν πριγκίπισσα Βεατρίκη τῆς Σαβοΐας νὰ τοὺς ἀφῆνῃ, νὰ σηκωνῃ, πιάνοντας και με τὰ δυό της χέρια τὴ μακριὰ χρυσοῦφαντῃ οὐρά της, που τὴν ἐμπόδιζε νὰ τράξῃ ἐλεύθερα, και χωρὶς νὰ πῇ λέξη νὰ χύνεται πρὸς ένα λοξὸ διάδρομο, σὴν ἄνθρωπος που γνωρίζει καλά τὰ κατατόπια. Πίσω ἀπὸ τὰ πόδια της είχε χυμῆξῃ μιὰ μαλλιαρὴ, που τὴν ἀκολουθοῦσε με χαρούμενα γαυγίσματα: Ο Βισοῦ ὁ πιστὸς σκύλος, είχε ἀναγνωρίσει παρὰ τὸ παράξενο ντύσιμο της, τὴν μικρὴ του κυρία που ὀλοι τὴν ἔκλαιγαν γιὰ χα-

μένη. Και τώρα που τὴ βρήκε ἔκανε σὴν τρελλὸς απ' τὴ χαρὰ του, πηδώντας και γαυγίζοντας γύρω της.

Η Μαρία-Ρόζα ὡστόσο ἔτρεχε στοὺς διαδρόμους σὴν βολίδα. Σήμερα δὲν ἐδίσταζε γιὰ τὸ δρόμο που ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ. Μέσα σὲ δυό λεπτά είχε κιόλας φτάσει στον πύργο τῆς κρύπτης. Τούτῃ τὴ φορὰ ή βαρεὶά δρύϊνη πόρτα ἀνοίξε χωρὶς καμμιά δυσκολία με δυό πηδήματα ή Μαρία-Ρόζα ἀνέβηκε τὴν πέτρινη σκάλα και βρέθηκε στο ἐπάνω δωμάτιο μπροστὰ στο φύλλο τῆς κρύπτης. Ο σκύλος που τὴν είχε ἀκολουθήσει ὡς ἐδῶ ἔαπλώθηκε ἀκούνητος στα πόδια της, καταλαβαίνοντας με τὸ ἐνστικτὸ του πὺς ή στιγμή ήταν ἐπίσημη.

(Ακολουθεῖ)

KIMON AAKIANIS

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΘΗΝΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Δαγλητοί μου,

ΤΟ λαμπρό θέαμα που παρουσιάζει η νυχτερινή Αθήνα, αναμμένη δλη σάν ένα τεράστιο, πολύχρωμο, θαυμάσιο πυροτέχνημα, μου θυμίζει καμιά φορά την «πόλη του φωτός», όπως την είδα όταν προτοήρθα, έδω και πενήντα ακριβώς χρόνια. Την ημέρα τη φωτίζε βέβαια το ίδιο ο περήφανος αττικός ήλιος, που σπάνια μάλιστα τον έκρυβαν μαύρα σύννεφα, γιατί η φυτεία, που προκαλεί τη βροχή, έσπάνιζε τότε ακόμα τη νύχτα όμως δεν ήταν παρά μια μικρή «πόλη σκότους». Το ηλεκτρικό φως, ακόμα και το επίσης ζωηρό της αστυλίνης, ήταν άγνωστα. Δεν υπήρχαν στους δρόμους, στις πλατείες, παρά «νυσταλέα» φανάρια γκαζιού, και στα σπίτια, που δεν είχαν όλα γκαζί, λάμπες λαδιού, πετρελαίου και λίγο αργότερα, οινόπνευματος. Το βράδυ, από νωρίς τα μαγαζιά έκλειναν και πόρτες και βιτρίνες, δλοσκοτεινά πιά: και μόνο τα λιγοστά κέντρα—καφεναεία, χαχαροπλαστεία, θέατρα—έλαμπαν και τις νυχτερινές ώρες από μια στοιχειώδη φωταγωγή. Μά μόλις απομακρυνόταν κανένας από το κέντρο, έπρεπε, για να περπατή απρόσκοπτα, να κρατή και κλεφτοφάνaro, έξδν αν η νύχτα είχε φεγγάρι ή ζωηρή αστροφεγγιά. Και θυμομαι ακόμα, σά γυρίζα σπίτι μου από σοκάκια, τί ανακούφιση αισθανόμουν περνώντας από κανένα φωτισμένο φουρνο ή από κανένα «διανυκτερεύον» φαρμακείο με το κλασσικό πράσινο φως στη μία του βιτρίνα—λάμπα πίσω από μεγάλο άγγελο με πράσινο νερό—και με το κοκκινοκίτρινο στην άλλη...

Αλλά στα πενήντα αυτά χρόνια, όπως όλα τα πράγματα, πρόδεδε κι' ο φωτισμός. Στην αρχή με βήμα κάπως αργό—τελευταία όμως άλματικά. Και σήμερα, με την καταπληκτική εξάπλωση και τελειοποίηση του ηλεκτροφωτισμού, η νύχτα στην κεντρική Αθήνα είναι πιδ φωτεινή κι' από την ημέρα. Κι' αναντίρρητα πιδ ώραία, μαγική, φαντασμαγορική... Έκείνο που την κάνει τέτοια, δεν είναι καθαυτό ο φωτισμός των δρόμων και των πλατειών με τους ηλεκτρικούς ήλιους ή τα ηλεκτρικά φανάρια—αφθονα κι' αυτά και, τον τελευταίο καιρό, με την αλλαγή του ρεύματος, αρκετά ζωηρά—ούτε τα πειράριθμα κινητά φώτα των τράμ και των αυτοκινήτων, αλλά ή φω-

τεινή ρεκλάμα. Αυτή προπάντων έχει μεταμορφώσει στις ημέρες μας την Αθήνα. Ώς και το μικρότερο μαγαζί ενδς κεντρικού κάπως δρόμου, άφίνει, από το βράδυ που θα κλείση την πόρτα του, ως τις πρωινές ώρες, τη βιτρινούλα του ανοιχτή και φωτισμένη, καθώς και την επιγραφή του πάνω απ' την πόρτα—τόνομα συνήθως του ιδιοκτήτη καμωμένο με μικροσκοπικά ηλεκτρικά λαμπιόνια. Όσο για τα μεγάλα, τα πολυτελή μαγαζιά των κέντρων, θα-ταν αδύνατο να φαντασθώ, ο έπαρχιώτης που δεν είδε ακόμα την Αθήνα, τον πλουτο, την έκταση και την ποικιλία της φωτεινής τους ρεκλάμας. Οι πελώριες κρυστάλλινες βιτρίνες δεν είναι απλώς φωτισμένες, αλλά φωταγωγημένες μ' ένα σωρό χρώματα και τεχνάσματα. Όλοκληρο το κτίριο του καταστήματος διαγράφεται με τεράστιες φωτεινές γραμμές—κόκκινες, γαλάζιες, πράσινες—από τη μία γωνία ως πέρα στην άλλη, κι' από τη σκεπή ως κάτω στο πεζοδρόμιο. Και στη μέση, ή επάνω ψηλά, σδν άέρα, σδν ούρανό, τόνομα του ιδιοκτήτη, ή φίρμα του καταστήματος, με πελώρια γράμματα που συνήθως ανάδουν και σδύνουν. Πολ-λές φορές, καθώς περνάς, βλέπεις εκπληκτος στα πόδια σου αυτό τόνομα, ή αυτή τη φίρμα, που προβάλλεται χάμω στο πεζοδρόμιο από ένα κρυμμένο φωτιστικό μηχανήμα. Μ' ένα καινούργιο δλωσδιόλου σύστημα μικροσκοπικών λαμπιονιών, σχηματίζονται όχι μόνο φωτεινές λέξεις διαφόρων χρωμάτων, αλλά και εικόνες—πρόσωπα, λουλούδια, αστέρια, σήματα. Κι' έκτος από τις φωτεινές αυτές ρεκλάμες των καταστημάτων—έμπορικων κάθε λογής θεάτρων και προπάντων κινηματογράφων—βλέπει κανείς και ξεχωριστές στα κεντρικά μέρη, κάποτε και στα πόκεντρα, επιχειρήσεων, βιομηχανιών, έφημερίδων. Είναι μεγάλες πινακίδες ψηλά, σέ οτύλους, σέ μπαλκόνια, σέ ταράτσες, όπου διαβάζεται από μίλλια ένα φωτεινό όνομα—Seell, Bayer, Etam—είτε μόνο του, είτε μέσα σέ φόντο διαφόρων χρωμάτων. Και πολλές απ' αυτές τις ρεκλάμες δέ, λάμπουν σταθερά, άλλ' ανάδουν για λίγες στιγμές—έκθαμβωτικά πάντα—και σδύνουν, όπως οι φάροι στακρογιάλια.

Αυτά κάθε βράδυ, κάθε νύχτα, ταχτικά. Αλλά το θέαμα είναι καθαυτό εκπλαγλο τις μεγάλες γιορτές, θρησκευτικές ή έθνικές. Γιατί στο συνηθισμένο ηλεκτροφωτισμό της πόλης και τις φωτεινές ρεκλάμες, που

έντεινουνται κιόλα, προσθέεται ή πανηγυρική φωταψία: τα ηλεκτρικά τόξα των κεντρικών δρόμων και των πλατειών, οι φωτεινές διακοσμητικές γραμμές στις προσόψεις των δημοσίων καταστημάτων—Υπουργείων, Τραπεζών κτλ.—και, σάν κορύφωμα, ή φωταγωγήση των αρχαίων μνημείων πάνω στην Ακρόπολη. Τέτοιες νύχτες, το θέαμα της Αθήνας υπερβαίνει αληθινά κάθε φαντασία. Είν' ένα όνειρο...

Παράλληλα με το φωτισμό της πολυτέλειας, που καίει κάθε νύχτα εκατομμύρια—είναι τα έξοδα της ρεκλάμας, απαραίτητα κι' αυτά για κάθε επιχείρηση—πρόδεδε, φυσικά, κι' ο φωτισμός της καθημερινής ανάγκης. Στην Αθήνα καταργήθηκε πιά και το λάδι της λάμπας, και το πετρέλαιο, και το οινόπνευμα, και το γκαζί. Όλα σχεδόν τα σπίτια έχουν ηλεκτρικό—και τα πιδ μικρά, και τα πιδ απόκεντρα—κι' έτσι τα παιδιά δεν στραβώνουνται πιά, όπως έμείς στα νιάτα μας, για να διαβάσουν το βράδυ και να γράφουν. Τα φωτισμένα παράθυρα των σπιτιών φωτίζουν ακόμα και τους ανώμαλους δρόμους των μακρινών συνοικιών, όπου ο δήμος δεν έχει βάλει ακόμα φανάρια. Αυτό, έννοείται, τις πρώτες ώρες της νύχτες, γιατί αργότερα τα σπίτια σδύνουν κι' ή «φωτεινή πόλη», στα μέρη εκείνα, είναι θεοσκοτεινή. Και νά, προχτές τα μεσάνυχτα, φεύγοντας από ένα φιλικό μου σπίτι, πάνω απ' τον Άγιο Λουκά των Πατησίων, για να φτάσω ως τη στάση του τράμ, μεταχειρίστηκο—τί ειρωνεία!—ένα ηλεκτρικό φανάρι της τσέπης...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Σά χαρναγή χαριτωμένη
Στολή κρινόλευκη ντυμένη
Α'άλια γ'άλια καταβαίνει
Μιά βοσκοπούλα απ' το βουνό
Στο διάβα της λουλούδια άνθουνε,
Πουλιά γλυκόλαλα πετούνε,
Βουσούλες ρεματιές λαλούνε
Κι' ο ήλιος γελά σδν ούρανό

Μέσ' στα βελούδινα λειβάδια
Της βοσκοπούλας παίρνουν χάρδια
Τ' άρνια που χύνουνται κοπάδια,
Σάν χρυσόμηνι συννεφιά...
Κι' απ' την ψηλή ραχούλα πέρα
Φέρνει το φύσημα του άγέρα
Γλυκούς σκοπούς από φλογέρα
Που αναλιγώνουν την καρδιά.

Ευτυχισμένη βοσκοπούλα,
Είναι ή φτωχή σου καλυβούλα
Που ζεις σ' αυτήν βασιλοπούλα,
Χαράς παλάτι αληθινό...
Κι' όσο που φτάνει ή ματιά σου
Δάση και κάμποι δόλογο σου
Όλα, βασίλεια είναι δικά σου
Κάτω απ' τον γελαστό ουρανό!

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΑΝΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΓΡΟΤΙΚΟ

Πάνου στη ράχη του βουνού
Που λές κι' άγγίζει τ' ούρανο
Τό γαλανό σεντόνι
—Αγούλα πιά ζυγώνει—
Κοπάδι πρόβατα βοσκάν
Και τόν τσοπάνο τους φυλάν
Γέριζου δέντρου κλώνοι.

Και με χαρούμενο σκοπό
Οι οδοδάφνες «σ' άγαπώ»
Κρυφά λένε στ' άγέρι
Που τρέχει για νά φέρη
Τη ζεστασιά μέσ' στη φωλιά
Την άνοιξη μέσ' στην καρδιά
Τα λουλούδια στο χέρι.

Νεράκι γάργαρο κυλά
Και παιχιδιάρικα φιλά
Δαφνούλες άνθισμένες.
Και παραπονεμένες
Κάποιες μικρούλες κυλαμιές
Τό ξεστοράν στις καλαμιές
Πώς είναι διψασμένες.

Αρώματα κάθε λογής
Κι' όλα τα χρώματα της γής
Και τόνοι σδν άέρα
Από βοσκου φλογέρα.
Όλα χαρούμενα κι' άγνά
Κι' ο πόνος της ψυχής περνά
Στην άγια τούτη μέρα.

Αγράμπελη [Α]

ΑΧ! ΗΤΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

Είναι άνοιξη. Ο ήλιος λάμπει, σκορπίζοντας γύρω του τις δλόχρυσες άχτίνες του. Οι μέλισσες πετούν από λουλούδι σέ λουλούδι, και τα πουλάκια κελαϊδούν χαρούμενα.

Στους δρόμους της έξοχικής πολιτείας παίζουν εύθυμα τα παιδάκια, σκορπίζοντας χαρούμενες φωνίτσες και γέλια. Μέσα σ' ένα νοσοκομείο, επάνω σ' ένα κρεβάτι είναι έσπλωμένο ένα παιδάκι ως δέκα χρονών. Το χλωμό του πρόσωπο φωτίζουν δυο κατάμυρα ματάκια.

Αχ! πώς ήθελε νά παίξη κι' αυτό με τα άλλα παιδάκια, που έβλεπε απ' το μικρό παραθυράκι του, νά τρέξη μαζί τους ξένοιαστο...

Μά δεν μπορεί. Το ένα του πόδι είναι σπασμένο και το το έχουν βάσει σέ γύψο.

Θυμάται σά νά ήταν χτές, πώς είχε άνεβε σ' εκείνο το πεζούλι για νά ιδη που είχαν κρυφτεί οι φίλοι του. Σέ μια στιγμή εξαίστηκε κι' έπεσε κάτω.

Έπειτα τόν πήρε ή μαμά του και τόν έφερε στο νοσοκομείο. Θα είναι από τότε σχεδόν ένας χρόνος.

Και τώρα κοιτάζει τα παιδιά που παίζουν κάτω, χωρίς νά μπορεί νά παίξη κι' αυτό.

Μά νά! Κλείνει τα μάτια και βρίσκει σ' ένα καταπράσινο λιβάδι, με άλλα παιδάκια, Τρέχει, παίζει με τους φίλους του, χαρούμενο. Ύστερα, αφού κοιτάσει, καθώς κοντά σ' ένα φιδωτό ποταμάκι και πίνει γάργαρο νερό. Απλώνει το χέρι του νά κόψη ένα λουλούδι... μα αντί για λουλούδι πάνει το χέρι της αδελφής, που καθισμένη κοντά του, κοίταζε το χαμόγελο που είχε

ζωγραφιστεί στο πρόσωπο του παιδιού.

—Αχ! ήταν όνειρο!...

Δυο δάκρυα κυλούν στο χλωμό του πρόσωπο και πέφτουν στο χέρι της αδελφής.

Νοικοκυρούλα [Β]

ΚΗΠΟΣ ΝΕΡΑ-Ι-ΔΑΣ

Κάτω απ' τα πανύψηλα δέντρα του κήπου με την πυκνή φυλλοσιά, όμοια μ' άδιαπέραστο καταπράσινο θόλο, νοιώθεις μιά ξεχωρη χαρά νά σέ πλημυρίξη. Νά, κοίτα ο γέρο κισσός τί θερμά τα σφιχταγκαλιάζει και μέσ' στα κλαριά τους τί γλυκά κελαϊδούν τα πουλιά. Γύρω, έστικά λουλούδια σκορπίζουν χίλιες ευωδιές και το σιγανό αεράκι κάνει τα μυριόχρωμα κεφάλια τους γάργαροάσουν, λές και χαιρετούν το πέρασμά σου. Κοίτα, πέρα τη μικρή λιμνούλα, με το κυρτό γιαπωνέζικο γεφύρακι της, που ανάμεσα στα κάγκελα του έχουν πλέξη γιορλάτες ξωτικές, μεταξένια κάτασπρα λουλούδια σκορπίζοντας γύρω το λεπτό μεθυστικό άρωμά τους.

Κοίτα, στα γαλήνια, διάφανα πρασινογάλαζα νερά της λίμνης, ένας περήφανος κάτασπρος κύκνος γλιστράει σιγανά κι' αθόρυβα και τριγύρω του πλένε άσπροκίτρινα νούφαρα, που φαντάζουν σάν φιλονισένια με μιά άχνη μαργαριτορόδινη καρδούλα.

Κοίτα, στις όχθες της, γαλάζια νερόχρωνα και καλαμιές άργοσαλεύουν ψιθυρίζοντας και γέρονουν το τρυφερό κορμί τους, πάνω στα ήρεμα νερά. Ο! μιά πανάργα νεράιδα του παραμυθιού, χτύπησε το μαγικό χρυσό ραβδί της και γίνηκε αυτός ο πανέμορφος κήπος.

Άκουσε τώρα νά σου πώ: Τα μάτια της πανόρφας νεράιδας του παραμυθιού, θάχουν το διάφανο πρασινογάλαζο χρώμα της λίμνης, το πρόσωπό της και τα χέρια της την άσπράδα του κύκνου, τα μαλλιά της το χρυσάφι μιανής άχτίδας του ήλιου, και τα άναέρα πέπλα της, θάχουν το πράσινο χρώμα των πανύψηλων δέντρων του κήπου με την πυκνή φυλλοσιά όμοια με καταπράσινο θόλο.

Έμμα Μόρελαντ [Β]

Ο ΚΥΡ-ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Λίγο πιδ πάνω από το δημόσιο δρόμο συναντά κανείς το μικρό μα γεμάτο έμπορικό του κύρ-Σωκράτη. Κοντός ισχνός με τη μικρή κοιλίτσα του κάθεται πίσω από τόν πάγκο και διαβάζει την έφημερίδα του.

Είναι και μωψ ο κύρ-Σωκράτης. Από μικρό παιδί είχε βάσει τα γυαλιά. Όλος ο κόσμος τρέχει στο μαγαζί του, δεν τόν αφήνουν κι' αυτόν τόν καπερό νά καθίση λιγάκι.

— Μαύρο κάμποτ έχεις, κύρ-Σωκράτη, μιά παιδιάτικη φωνή άκούγεται απ' την πόρτα.

—Έχω.

—Πόσο το δίνεις;

—Δώδεκα και πενήντα άπαντά σο-βαρός ο κύρ-Σωκράτης.

— Διγώτερο δεν κάνει; οι άλλοι το δίνουν δώδεκα.

— Τί μου λές τώρα, δεν ξέρω εγώ, έλα νά δής πόσο μάς το χρεώνουν. Έντεκα και πενήντα έχει άγορά. Είναι ευρωπαϊκό πράγμα.

Δεν πρόφθασε νά τελειώσει το λόγο του και νά φθάσει ο κύρ-Πάνος, βαρώντας με το χοντρο μπαστούνι του τις πέτρες που τολμούσαν νά έμφανισθούν μπροστά του.

—Χαίρε, κύριε Σωκράτη.

—Άντιό σας, κύριε Πάνο, άπαντά ένω τα χέρια του δεν στέκονται καθόλου, διπλώνει, ξεδιπλώνει, ταχτοποιεί, όλο βρίσκειται σέ δουλειά.

—Πώς πάνε οι δουλειές;

—Πώς νά πάνε; φτώχειες.

— Δεν φέρνεις νά δώ κανένα ξενό-κουμπο;

—Άμέσως ο κύρ-Σωκράτης άραδιάζει μπροστά στο σεβαστό πελάτη του πέντ' έξη κουτιά.

—Πόσο έχουν αυτά.

—Αυτά, δέκα δραχμές, του άπαντά ο κύρ-Σωκράτης, κοιτάζοντας στο πίσω μέρος του κουτιού.

— Πολύ άκριβά, σέ μάς τους πελάτες πρέπει νά μάς λές μιά καλή τιμή.

—Η τιμή που σάς έπλα είναι εξαιρετική, με ξέρετε έμένα, κύριε ο κύρ-Σωκράτης, ένω τα χέρια του δεν στέκονται καθόλου.

—Καλά, θά ξαναπεράσω.

— Παντόφλες σαρανταδύο νούμερο έχεις, καλέ; λές ή θειά-Γεώργαينا.

Ανδριτσάνοπουλο [Γ]

ΣΟΝΕΤΤΟ

Στο θάνατο του Γεώργου Κ. Φρουζή

Ανοιξη γύρω... Γιορτάσαμε στη φύση
Στα δέντρα, στις ψυχές και στα πουλιά.
Σέ σέβαν' ελχ' ή Άνοιξις άνθισει
Με γέλια, με τραγούδια και φιλιά...

Στην πλάση πούχει γύρω προαινίσει
Τών άηδονιών άκούγεται ή λαλιά...
Ο! και στην άνοιξιάτικη σου ζήση
Στου χάρου πάει ή ψυχή σου τη φωλιά.

Δεν είναι το φθινόπωρο που θάλλει...
Κι' ούτ' είναι το χειμώνα κρύα βραδυά.
Στης άνοιξης βροκόσουνα τα κάλλη...

Καινούργιος, με τη πίκρα στη καρδιά,
Διάκος, είπες με βλέμμα πονεμένο...
«Γύρ' όλ' άνθουν... Κι' όμως, εγώ
[πεθαίνω!...]

Φάουστ [Β']

ΑΝΟΙΞΗ

Τόσον καιρό τώρα χωμένη στο βίβλο της μελέτης δεν την πήρα χαμπάρι. «Ήρθε ή άνοιξη, ήρθε». Του κάκου μου το φανάζουν, το χαρμό γαλάζιο τ' ούρανού και το χρυσόγελο του ήλιου.

Νά όμως σήμερα ανάλαβη ή Γκριζέτα νά με ειδοποιήση. Έχει εξαιρετικά κέφια ή γατούλα μου σήμερα. Σκαρφάωσε άπάνω σδν μαντρότοιχο και κάνει ένα σωρό τρέλλες. Με την άκρη του ματιού μου πήρα κάτι. Γυρνά. Χαζεύω λίγο το λιγερό γυρίζοσπρο κορμάκι της. Κυλιέται ήδονικά, σηκώνεται, κάθεται, γλύφεται και ξεπλώνεται πάλι με άπόλαυση. Και δεν είναι μόνο αυτή. Κι' ή Μαυρούλα της

κυρά-Παρασκευής ξεπροβάλλει στα κεραμίδια.

«Όμως... «Ύπαγε πίσω μου Σατανά της τεμπελιάς». Ο καιρός για εξέταση πλησιάζει και δεν έχω περισευόμενα για χάξεμα. Ξαναχώνω τη μύτη μου στο βιβλίο. Σε λίγο η Γκριζέτα αρχίζει να νιαουρίζει θυμωμένα. Μπιά! τί έπαθε; Ρίχνω μια ματιά. «Ορίστε μας ή κυρία! έννοει να μείνη απόλυτη κυρίαρχος του μανδρότοιχου και δεν αφήνει τη Μαυρούλα να προχωρήσει.

Μούρχειται να μπήξω τα γέλια έτσι όπως τις βλέπω να νιαουρίζουνε κι' οι δυο με τα τόξα της ράχης τους κυρτωμένα απειλητικά, σαν νάχανε να μοιράσουνε κανένα άμπελι. Η Μαυρούλα στο τέλος όπισθοχωρεί. κι' η Γκριζέτα ικανοποιημένη ξαναρχίζει την ήλιο-θεραπεία της. «Όχι για πολύ όμως. Τη βλέπω να τινάζεται βιαστικά και να παίρνει στάση εφόδου. Ένα μικρούτσικο πουλάκι τιπιρίζει πετώντας αδέξια στα κλωνιά του πεύκου. «Α! την άθλια πάει να τ' άσπάζει. Τη φωνάζω νάρθη, μα του κάκου. Βγαίνω τρέχοντας στην αύλη. Πώς ξέπεσε έδω το χελιδνάκι αυτό; Νάθελε τάχατες να μου πη ότι ήρθε ή άνοιξη; Σάμπως βιάστηκε όμως να πετάξει. Η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει. Πάει δέ γλυτώνει. Βλέπω τη Γκριζέτα να δίνει ένα πηδο να χώνεται στα κλωνιά και να κατακαλύει έπειτα γοργό κάτω. Εύτυχώς! το χελιδνάκι πρόφταξε, πέταξε βιαστικά κουτουλώντας λιγάκι στον τοίχο κι' έφυγε από την άφιλόξενη αύλη. Ένθουσιαστήκα. «Γεια σου χελιδνάκι μου! καλή άνοιξη!»

Αλήθεια άνοιξη κιόλας! Σκύβοντας το κεφάλι μου βλέπω κάτι καινούργια φυλλαράκια στην τριανταφυλλιά μας. Και μια κι' άρχισα, έξακολουθώ την έπιθεώρηση. Ξετυπώνω έτσι το πρώτο λουλουδάκι της περιπλοκάδας κυρμένο ανάμεσα στα κλαδιά. Είναι μικρούλι χαριτωμένο κι' έχει ένα τρυφερό γαλάζιο χρώμα. Και γύρω ένα σωρό μπουμπουκία, που θ' άνοιξουν σήμερα, αύριο. Η χαρά της άνοιξης, της ανανέωσης της ζωής, γλυστράει σιγά-σιγά στην ψυχή μου. Ξανοίγει ή καρδιά μου ύστερα από τόσου καιρού κλεισούρα.

Σαφηνά παίρνω την άπόφαση, βάζω το καπέλλο μου και βγαίνω έξω. Πάω να γιορτάσω την άνοιξη στον κήπο. Κι' είμαι τόσο χαρούμενη γι' αυτό που σκάρωσα του έαυτού μου. Άντίο μελέτη! Κι' άς όψεται... ή άνοιξη.

Μικρομέγαλη [Α]

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Λυπήθηκα, μα την αλήθεια πολύ που πέρασε ο χειμώνας. Τί τα θέλετε, όλες οι εποχές έχουν τις χάρες τους. Άλλ' ο χειμώνας με τις σκοτεινιές του, με το τριζίμο των δέντρων που θρηνούν θαρρείς και σκούζουν στο σάλεμμα του ανέμου, με τις παγωνιές του και τους εφωδιαστούς χειμωνανθούς του έχει μέσα του κάτι άν επιτρέπεται ή φράσις, κάτι το εύχριστο θλιβερό.

Κι' ή λύπη μου για το πέρασμα του χειμώνα θα βαστοίσε πολύ άν ένα πρωί σαν ξύπνησα δεν έβλεπα μέσα στο δωμάτιό μου ένα μπουκέτο από δλδρόσα γιούλια και πανσέδες, κρίνα τριαντάφυλλα και μαργαρίτες ένα μπου-

κέτο χαριτωμένο και μυρωμένο λου-σμένο μέσα σ' ένα κύμα ήλιου που είχε γλυστρήσει χαριτωμένα και γελαστά κοντά στο κρεβάτάκι μου.

Κοίταξα τα άνθη! Τα κοίταξα πολύ. Άχ! πόσο αγαπώ τα άνθη. Κι' εκεί που θαύμαζα, εκεί που συνεπαρμένη από τη μαγεία τους τα ρουφούσα μέσα στα κατάβαθα της ψυχής μου άρχισαν.—Τό πιστεύετε;—άρχισαν τα άνθη να μου μιλούν.

Τί σκέφτεσαι, καίμενη το χειμώνα τον παπού μας. Και τη μητερούλα μας, δεν την συλλογίζεσαι; Έβγα στον κήπο να την δής. Είναι στα πράσινα ντυμένη. Έχει το δλδξανό κεφάλι της στολισμένο με μύρια και πολύχρωμα άνθάκια. Σ' δλοπράσινα βελούδια είναι εξαπλωμένη και τραγουδάει, τραγουδάει άπαντα τα πιο γλυκά τραγούγια με καρδερίνες και φλώρους ξεγυρωμένους, με άηδονάκια για όργανα. Στη θάλασσα έαπλώνει το πλούσιο φώς της.

Βγήκα έξω και μαγεύτικα κι' ήπια νερό δλδδροσο και κρυστάλλινο από το ρυάκι, ήπια το μαγεμένο της άνοιξης νερό, κι' έτσι τώρα δεν λυπούμαι πιά για το χειμώνα που πέρασε. Τόν νοσταλγώ μόνο, αλλά άς μη βιαστή να έλθη.

Εϋθύμο Άηδονάκι [Β]

ΔΕΝ ΚΛΑΙΩ

Δεν κλαίω παρά τις μέρες, που χαθή- [καν Κι' έτσι άχρηστες περάσανε χωρίς [σκοπό,

Σά φύλλα που στον άνεμο σπαρθήκαν Δεν κλαίω παρά τις μέρες που χαθήκαν. Οί θλιβερές, που κάτι χρήσιμο μ' αφή- [καν—

Του Θεού με μάθανε τη θύρα να χτυ- [πώ—

Δεν κλαίω, παρά τις μέρες που χαθή- [καν Κι' έτσι άχρηστες περάσανε χωρίς [σκοπό. [Α]

ΧΑΡΑ

Σώπα! μιά λέξη σου ίσως και τη σβύσει Την άφατη που νοιώθουμε χαρά. Την άριονία που έχει όλα πλημμυρίσει, Σώπα! μιά λέξη σου ίσως και τη σβύσει. Άς τ' απολάσουμε τ' ώραίο μεθύσι Βουβοί στής φαντασίας μας τα φτερά. Σώπα! μιά λέξη σου ίσως και τη σβύσει Την άφατη που νοιώθουμε χαρά.

Αμάραντος [Β]

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΦΛΕΓΜΑ

Μιά φορά, στην Άμερική, καθόταν ένας Άγγλος σέ ένα καφενείο. Καθώς περνούσε το γκαρσόνι, το φωνάζει και του λέει :

— Πώς λέγεται ο κύριος που κάθεται δίπλα στην σόμπα;

— Δεν ξέρω, κύριε.

— Καλά πηγαινε.

Άμα έφυγε το γκαρσόνι πήγε στον καταστηματάρχη και του έκαμε την ίδια ερώτηση.

— Δεν τον ξέρω αυτόν τον κύριο, άποκριθήκε ο καταστηματάρχης.

Τότε ο Άγγλος άφου έκαμε την ίδια ερώτηση σέ δυο-τρεις θαμώνες του καφενείου, πηγαιίνει στον ίδιο τον κύριο

που ήταν κοντά στην σόμπα και τον ρωτά :

— Πώς σάς λένε, κύριε;

— Γουλιέλμος Τόμπσον, του άπάντησε ο άλλος έκπληκτος για τήν ερώτηση.

— Λοιπόν, λέει ο Άγγλος, Γουλιέλμο Τόμπσον επιάσατε φωτιά.

Ήταν καιρός μιά σπίθα άπ' την σόμπα είχε πέσει πάνω στο σακκάκι, και χωρίς εκείνος να το καταλάβει, του είχε κάψει το μισό.

Δόνιφαν [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τόν Τάκη ένας κύριος

ρώτησε μιά στιγμή :

— Ποιά πλοία περισσότερα

είναι έξασφαλισμένα

Και να ο Τάκης, ύστερά

από σκέψη σοβαρή,

με περφόναεια του άπαντά :

— Κείνα πουν' άραγμένα!

Πρόμαχος της Έλευθερίας

274ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις Πνευματικών Άσκήσεων από τα φυλλάδια της Γ' τριμηνίας του 1935, Ιουνίου, Ιουλίου και Αυγούστου.

Γίνονται τέσσαρες Διαγωνισμοί Λύσεων το χρόνο με πολλά βραβεία, ένας κάθε τριμηνία. Ο 274ος που προκηρύσσεται σήμερα, είναι της Γ' τριμηνίας και θα διαγωνισθούν σ' αυτόν όσοι θα λύσουν Πνευματικές Άσκήσεις από το σημερινό φυλλάδιο ως το τελευταίο του Αυγούστου 1935.

Οί παλαιοί συνδρομηταί ξέρουν τους όρους που μένουν οί ίδιοι. Οί νέοι θα τους μάθουν από τον «Οδηγό του Συνδρομητού» που πρέπει αφεύκτως να τον αγοράσουν (τιμάται δρ. 5 και ναχυδρομικώς δρ. 6 και 7. Γιατί στον «Οδηγό» δλδρον όλους τους όρους της συμμετοχής σέ κάθε Διαγωνισμό και γενικά σ' όλη την κίνηση.

Έπειτα θάγοράσουν από το γραφείο μου χαρτί των λύσεων ή λύσχαρτο, όπου, κατά τους όρους του Διαγωνισμού, γράφονται οί λύσεις. (Σέ άλλο χαρτί γραμμένες λύσεις δεν είναι δεκτές.) Θα στείλουν το αντίτιμο (δρ. 3,50 από το Έσωτερικό και δρ. 5 από το Έξωτερικό) και θάγοράσουν μιά δεσμίδα με 13 φύλλα που άρκουν για τις λύσεις μιάς τριμηνίας. Όσο για την προθεσμία που θα τις στέλνουν, αυτή σημειώνεται επάνω από τις Πνευματικές Άσκήσεις κάθε φυλλαδίου. Οί λύσεις π.χ. του σημερινού είναι δεκτές ως την 1 Αυγούστου. Έχουν λοιπόν καιρό, όσοι θέλουν να διαγωνισθούν, να προμηθευθούν και «Οδηγό και χαρτί.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν το γρηγορότερο. Άς έχουν άπ' όψει τους, ότι οί συνδρομές αυτές είναι ο μόνος μου πόρος ή καθυστέρηση επομένως δυσκολεύει πολύ το έργο μου που άπαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 42 δδός Εϋριπίδου
την 29 Μαΐου 1935

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπα-ρι της Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τη «Διάπλασι», διοργανώνει διεβδόμα-διαίες ειδικές έκπομπες για τα Έλλη-νόπουλα, τόσο του Έσωτερικού όσο και των Ελληνικών παροικιών του Έξω-τερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, ώρα (Άθηνών) 7, 50'—8, 15' μ. μ., πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Κάθε Πέμπτη, ώρα 9, 10'—9, 30' μ. μ., πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

Προσέξτε τη σημερινή προκήρυξη του νέου 274ου Διαγωνισμού Λύσεων Πνευματικών Άσκήσεων. Οί νέοι μου φίλοι, όσοι έπιθυμούν να διαγωνισθούν, άρχίσουν από τώρα να λύνουν Άσκήσεις και σιγά-σιγά να μου στέλνουν τις λύσεις τους. Έννοε-τε πως δεν είναι άπαραίτητο να τις λύνουν όλες (πράγμα αδύνατο για άρχαίους). Και πέντε μόνο Άσκήσεις κάθε φυλλα-δίου να λύνη κανείς, θα έχη 65 λύσεις στην τριμηνία, που είναι άρκτες για να πάρη ίσως και Έπαινο.

Μη φοβάσαι, Πάπρικα. Τα γράμματά σου μ' εύχαριστούν πολύ, γιατί έκφράζε-σαι όμορφα και σέ κανονικώτατη δημοτι-κή γλώσσα. Ούτε άνορθογραφίες κάνεις. Η μόνη άνορθογραφία που βρήκα σ' αυτό το γράμμα σου, είναι ίσα-ίσα εκεί που γράφεις πως είσαι «άνορθογραφη» (γιατί το θο θάλει με άμικρον). Όδός Άνθιμου Γαζή υπάρχει στην Άθήνα και κεντρικώ-τατη μάλιστα: στο πλάι της Βουλής, έ-κει που είναι το περιβολάκι της κι' ή Βι-βλιοθήκη της. Και βέβαια όνομάσθηκε από τον μεγάλο Γαζή του 21.

Χαίρω πολύ για τη γνωριμία, νέα μου φίλη Χαδιάρα. Είσαι λοιπόν ένα κορίτσι με μαύρα σγουρά μαλλιά, 14 χρονών, ύ-ψηλή και μέτρια, και πηγαίνεις στο Ζάπ-πειο Παρθεναγωγείο, στή β' του Γυμνα-σίου». Και συμπληρώνω: γράφεις ευνά-γνωστα και κομφά, είσαι λιγλόγη, με-τρημένη, και φαντάζομαι πως θα πηγαί-νης λαμπρά στα μαθήματα και θα μάγαπες πολύ. Θα σέ γνωρίσω καλύτερα άν, όπως έλπιζω, έξακολουθήσης να μου γράφης. Σο έστειλα 10 τετράδια.

Τά έλαδά όλα, Φίλημα Σκιάς. Συμφω-νθό πέρα-πέρα μ' αυτά που μου γράφεις για τον Άθλητισμό, και πολλές φορές εί-πα πως ο υπερβολικός βλάπτει. Αυτή ή μανία που πιάνει πολλούς, δεν είναι βέ-βαια για παιδιά που έχουν μυαλό και φι-λοσοφούν άνωτερα. Άς άφίνουν λοιπόν την «κατάρριψη του ρεκόρ» σ' εκείνους που δεν νιώθουν γρή από πνευματικά και δεν μπορούν να κάμουν τίποτε άλλο παρά να καλλιεργήσουν το σώμα τους. Πάντα ο-μως μιά μέτρια, λογική καλλιέργεια και του σώματος, είναι άπαραίτητη.

Πολύ μ' εύχαρίστησε το πρώτο σου γράμμα, Άρσακείδης Νο 1. Βέβαια που έπρεπε να κάμω τη γνωριμία σου άφου είσαι τέσσερα χρόνια συνδρομητής. Χαί-ρω ιδιαίτέρως που, στην Γ' του Γυμνα-σίου που πάζ τώρα, έχεις καθηγήτρια πα-λιά Διαπλάσπουλα. Αυτή, φαντάζομαι, θα βοηθή το Σύλλογό σας και στο έσοπά-θωμα. Σ' εύχαριστώ πολύ που έφροντίσες για την έγγραφη της κ. Κ., καθώς και τον καλό σου πατέρα.

Κάνουν πολύ άσχημα Ζουζού, αυτοί που γράφουν στους τοίχους της εισόδου μου, όπως οί μάγκες στις μάντρες. Δεν ξέρω τώρα άν από κακία ή από... κα-λωσύνη έγραψε κάποιος και τα ψευδώνυ-μά σας. Το βέβαιο είναι πως μου άσχη-μισε την είσοδο με γράφματα. Κάθε τόσο άναγκάζομαι να τήν ξαναφάω γι' αυτό θα μου έκανε χάρη ο Σύλλογός σας άν την έβαφε τώρα μ' έξοδά του. Άλλά δεν πι-στεύω να έγκρινε το Συμβούλιο το κον-τύλι, που δεν θα είναι και μικρό.

Όραίο το γράμμα σου όπως πάντα, Χρυσάλλης. Για το διήγημά σου θα σοϋ πω άμα το διαβάσω. Πολύ μ' εύχαρίστησε ή άπάντηση της καθηγήτριάς σου όταν τη ρώτησες άν με ξέρη. Μα ναι, ήταν κι' αυτή μιά φορά Διαπλάσπουλα από τις πιο άφροισμένες. «Χουμανιστές» ή «ουμα-νιστές», είναι οί λεγόμενοι «άνθρωπιστές», φιλοσοφική, να ποίμε, Σχολή, που φάνηκε μετά την άλωση της Πόλης και την Ά-

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περίου (1879—1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οί έξής τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, τα-χυδρομικώς δέ άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά το Έσωτερικόν και δρχ. 40 διά το Έξωτερικόν.

Της Β' Περίου (1894—1934), από τους έκδοθέντας 41 τόμους υπάρχουν οί 40 (διότι ο του 1918 έχει έξαντη-θη). Έκ τούτων, οί μόν Τόμοι των έ-των 1894—1928 τιμώνται έκαστος (έκ σελίδων 416) άρραφος δρ. 80 και ραμ-μένους δρ. 85. Οί δέ Τόμοι του 1929, 1930, 1931, 1932, 1933 και 1934 τι-μώνται έκαστος (έκ σελίδων 624) άρρα-φος δρ. 110 και ραμμένους δρ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν δρχ. 5 ο άρραφος και δρχ. 15 ο ραμμένος, διά δέ το Έξωτερικόν δρχ. 35 εις τας άρραφος και εις ραμμένους.

ναγέννηση που έφεραν στή Δύση οί σοφοί Έλληνες μετανάστες. Και σήμερα υπάρ-χουν «άνθρωπιστές». Έτσι δηλαδή θέλουν να όνομαζούνται εκείνοι που επιδιώκουν την ήθική εϋψωση του ανθρώπου, επάνω από τα καθιερωμένα δόγματα, μόνο με τα καλά κι' εϋγενή ανθρώπινα αισθήμα-τα, με τον «άνθρωπισμό».

Χαίρω, Άγγελε της Άγάπης, που εί-σαι τόσο εύχαριστημένη κι' από μένα κι' από την καθηγήτριά σου, που είναι πραγ-ματικώς μιά από τις καλύτερες που έχου-με. Παλιά Διαπλάσπουλα, βλέπεις, κι' αυτή. Σο έστειλα 6 τετράδια, αλλά τη «Μαγική Εικόνα άνευ εικόνας» άν και καλή, δεν μπορώ να τη δημοσιεύσω, γιατί για τις Άσκήσεις γίνεται κάθε χρόνο δια-γωνισμός και μόνο από τις Συλλογές που μου στέλνουν οί διαγωνιζόμενοι διαλέγω τις Άσκήσεις κάθε φυλλαδίου.

Εύχαριστώ για τα καλά λόγια. Ξανθή Άμαζών. Άν ο καθηγητής έμάλλωσε το παιδί εκείνο γιατί καταγινόταν μαζί μου και παραμελούσε τα μαθήματά του, έκαμε

πολύ καλά. Για τίποτα ένας μαθητής δεν πρέπει να παραμελή τα μαθήματά του, που είναι το πρώτο. Γι' αυτό και τα κα-λά μου παιδιά, όταν έχουν πολλά μαθή-ματα, ή μελέτη της διαγωνιζομένης, παρα-μελούν με λύπη τους έμένα, δεν μου γρά-φουν, κάποτε μάλιστα αναβάλλουν κι' αυ-τό το διαδασμα του φυλλαδίου. Έπειτα άποζημιώνονται. Ναι, «Ο Άετός και το Άστρο» τελειώνει σέ λίγο.

Γι' άλλους δεν έχω τόπο σήμερα. Όσοι μου έγραψαν αυτήν, την περασμένη—με-ρικοί και την προπερασμένη—έβδομάδα, παρακαλώ να έχουν όπονη.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άνα-νώνεται, άν δεν συνοδεύεται από το δικαίω-μα, δρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άνανώνομενα ίσχύουν άς την 30 Νομβρίου 1935. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν σέ άγρία, και δσα από Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Άρχιτεμπέλης, Α. (; ;). Δαίμων των Άθηνών, κ. (!!). Κυρίαρχος της Γης, ά. (XX). Μκουμ-πούλ, ά. (ΙΕ). Βιεννέζικο Βάλς, κ. (;). Ντάλια, κ. (ΜΤ). Όμορφος Παλιά-τσος, ά.

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Φίγ-καρο, ά. Χλόη, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Τρελλήν Κουκλίτσαν (χαίρω πολύ που άναδείχθηκε πρώτη στην τάξη σου, αλλά γιατί ο καθηγητής σάς θύμισε κείνη την παροιμία; οί βαθμοί σου δεν είναι ά-πολύτως καλοί; αυτό δεν μπόρεσα να τό καταλάβω) Άσπασίαν Περικλέους (πο-λύ καλές οί φωτογραφίες, θά τις δημο-σιεύσω και τις τρεις ως έλληνικά τοπεία. κι' ίσως κι' άλλοι φίλοι μου έρασιτέχνες να μου στείλουν όμοιες, για να δημοσιευθ ή σιρά!) Κούλαν Βενούλα (έλαδα! εύχα-ριστώ και για τα καλά λόγια) Ναυτο-πούλαν της Άνδρου (ά, τί φοβέρη αυτή ή έπιτηρία! κάπου, φαίνεται, θα μολύν-θηκε το νερό, είναι τώρα σέ ύφεση; φί-λησέ μου το αδελφάκι και ξαναγράψ μου μόλις τελειώσουν τα μαθήματα) Χωρίς Φτερά (έλπίζω να σοϋ τα βράβια και τα δεκαεπτά, για να μη λες ύστερα το τρα-γούδι «ή κλώσσα μου τ' αυγά—δεν τα βγαλε σωτά»...) Βρυσούλαν (και το δι-κό σου γραμματάκι μ' εύχαρίστησε πολύ, περιμένω σύντομα κι' άλλο!) Εϋθύμο Άηδονάκι (και να μην έγκρινθ—δεν τό διάβασα ακόμη—πάντα καλά κάνετε να τό γράφατε γιατί άποκηρύσατε κάποια πείρα γι' άλλο καλύτερο!) Μαύρη Προσωπι-δοφόρον (έλαδα, εύχαριστώ, δεν πειράζει, τό μόνο κακό ήταν που δεν μου έγραψες, άς είναι, έλπίζω τώρα ναναπληρώσης είδα και τί ώρατα πέρχους στο Βόλο!) Άρσακείδης Νο 11 (σοϋ έστειλα τον Ό-δηγό και χαίρω πολύ για δσα μου γράφεις, ή φωτογραφία δεν κάνει για δημοσίευση, τό παιδάκι δεν είναι καλά παρμένο!) Κλέ-φτην του 21 (έλαδα την έπιταγή κι' έ-στειλα στο φίλο μας Γρ. Χρ. τον τόμο του 1929 και δυο Όδηγούς, ένέκρινά και τό ψευδώνυμο σ' εύχαριστώ πολύ, καθώς και όλα τα μέλη του Συλλόγου!) Άργά-πελην (τό γράμμα με την Άγγελία κτλ. είχε παραπέσει, ύστερα έβαξα και τό βρή-κα! άπ' αυτό ή άγροπορία!) Όνειρο του Δάντου (πολύ μέτρια αυτά τα Π. Πνεύ-ματα! θάθελα να μου στείλεις πιο νόστιμα.) Τζώρτζε Ράφτ, Άϊδα κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαδα μετά την 15 Μαΐου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 274ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Ἰδε τὴν προκήρυξη εἰς τὴν σελίδα 322. Αἱ λύσεις
τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Αὐγού-
στου.

357. Δεξιόγραφος

Με δυο σύμφωνα ἐνώνεις
Κάποια νύφη ἀπ' τῆ Γραφῆ,
Καὶ νησίδα φανερώσεις
Ἀφορη μὰ ἱστορικῇ.

Ρασπουτίν

358. Στοιχειόγραφος

Ἰδὲς κέρατα πού τάχει!
Μόνον ἐμπρός μου νὰ μὴ λάχη,
Γιατὶ ξέρω, χέρι-χέρι,
Νὰ στὸν κάνω, μὲ μαχαίρι
Κόβοντάς του τὸ λαμμό,
Τῆς Εὐρώπης ποταμό.

Ναῖς

359. Μεταγραμματισμός

Βγάζω τὰ καὶ βάζω Σί,
Κι' αὐτοκράτορα μεγάλο
Θὰ θερίσω στὴ στιγμή
Καὶ στ' ἄλωνα θὰ τὸν βάλω

Βέδας

360. Αἵνιγμα

Τὸ ἀρσενικό μου, κι' ὅταν δὲν εἶναι
Λαμπρό, πολύτιμο, μὰς χρησιμεύει.
Τὸ θηλυκό μου - σὺ τώρα κρίνε -
Ποὺ κάθε ἀνάμνηση σὰ νὰ μὰς κλέβη,
Μπορεῖ νὰ εἶναι κι' αὐτὸ εὐτυχία;
Πάντως... μὲ ἄλλη ὀρθογραφία.

Γκάλικ

361. Δικτυωτὸν

* * * * * = Ἀμφιον τοῦ διακόνου

* * * * * = Εὐγενὲς μέταλλον

* * * * * = Εἶδος ἐξέδρας

* * * * * = Ρῆμα κοινὸν

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Βασίλισσα τοῦ Πόνου

362. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 4 7 3 = Ἀγιος
2 1 6 5 = Πρόσωπον τῆς Π. Δια-
3 6 1 2 3 = Ὁφειλόμενον [θήκη]
4 1 4 3 = Πτηνὸν
5 4 1 2 3 = Ἀνεμος
6 5 1 2 = Ἰστορικὴ νῆσος
7 1 7 5 7 3 = Νόμισμα

Ἑρείκη

363-364. Μεταμορφώσεις

1. Ἡ Σῦρος διὰ 6 μεταμορ. νὰ γίνῃ
Λέρος.
2. Ὁ χρόνος διὰ 10 μεταμορ. νὰ
γίνῃ ὥρα.

Μαγνήτης

365. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων ἀποτελοῦν φυτόν, τὰ δὲ
τοῖτα γράμματα τὸν καρπὸν του:

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 2, Πόλις
νήσου τοῦ Αἰγαίου· 3, Ὑψηλὸν δέν-
δρον· 4, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἰς τὴν
ἀρχαίαν Βαβυλωνίαν· 5, Εὐαγγελιστής·
6, Πατὴρ τοῦ Αἰάντος· 7, Ἐντομον
περωτόν.

Δόνα Κλάρα

366-370. Ὁμοιόμορφα Φωνηεν-
τόλιπα

1. ΡΓ = Κραυγὴ θηρίου
2. ΡΓ = Ἀψιθυμία
3. ΡΓ = Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα
4. ΡΓ = Δεκτὴ εὐγνωμόνως
5. ΡΓ = Μέτρον μήκους

Δούλη Δωδεκάνησος

371. Γεῖφος

κ :: Μ :: 1 Θ

Ἰδιότροπος

Αἱ ἄνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἀπὸ Συλλο-
γὰς τοῦ Πεντάθλου 1932-33.

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 12

144. Στρατονίκεια (στρατῶν, οἰκία).
—145. Πίτυς (πῖ, τίς). —146. Σινᾶ-Κί-
να. —147. Ἡ Τράπεζα.

148. Α

Α - ΓΗ - ΜΑ

Α - ΓΗ - ΣΙ - ΛΑ - ΟΣ

ΜΑ - ΛΑ - ΧΗ

ΟΣ

Διὰ τοῦ Θ: *Θρηῖνος, ἀθλητής, θνητός*,
Α Ι *Θωμᾶς, ἄνθος*. — 155. ΑΙΕΝ Α-
Ν Ε ΡΙΣΤΕΥΕΙΝ (Ἡ ἀνάγνωσις κα-
Α Ρ τὰ στίχων, βουστροφιδόν: ΙΝ-
Σ Ι δία, ΕΥτέρπη, Τειρεσίας, ΣΙ-
Τ Ε σφος, Ἀριάδνη, Νέστωρ, Αἰο-
Ε Υ λος). — 156. Ἀργία μήτηρ κα-
Ι Ν κίας. — 157. Ὁ ἐπιμένων εἰς τέ-
λος σωθήσεται (ὁ ἐπὶ μ' ἐν ὄν, εἰς τε
λος, σοθ εἰς ε, τε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΕ'—267]

Μικρὴ Αἰγυπτία, ἔχασες πὼς ἄλλη-
λογραφεῖς μὲ τό: Ἀνδριωτάκι

[ΔΕ'—268]

ΓΙΑΣΕΜΙΑ, μεγάλη χαρὰ μὰς προξέ-
νησε ἡ γνωριμία σου, ἀλλὰ δυστυχῶς
χωρίσαμε γρήγορα. Θὰ ἔχουμε ἄραγε τὴν
εὐτυχία νὰ ξανασυναντηθοῦμε;

ΕΥΕΛΠΙΣ, ΑΝΔΡΙΩΤΑΚΙ

[ΔΕ'—279]

Προσοχή! Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ
(ΔΕ'—112). Πετύχανε κατὰ σειρά.
Θλιμμένη Ὁμορφιά, Ἀελλῶ. Ὅλους-εὐς
εὐχαριστοῦμε.

Μαγνήτης τῶν Ψυχῶν, Κατακτητῆς

[ΔΕ'—270]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὄλους, ἰδίως μὲ Κερ-
κυραίους. Δ/σις: Γεώργιον Ζαϊμάκη,
Κέρκυρα, διὰ: Κορφατόπουλο

[ΔΕ'—271]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὄλους. Λάκην Κα-
ταρόν, Κυπαρισσίαν. — Ἀνδριωτάκι,
Εὐέλπι, μὲ γοητεύσατέ. Γιασεμιά

[ΔΕ'—272]

Σφίγγα, Ἀργάμπελη, στέλνω φιλικὸ
χαίρετμό καὶ συμβουλὴ: λιγότερες
τρέλλες στὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία.

Θλιμμένη Γοητεία

[ΔΕ'—273]

Θαλασσοπούλι, κάνεις μέγα λάθος.
Δὲν εἶμαι ὁ Δραγούμης ὅπως νομίζεις.

Ἐξυπνὸς Βλάκας

[ΔΕ'—274]

Ἰσκαντέρ = Τριανταφύλλου, Πριγκίπισσα
τῆς Τσάρδας = Ἀλβου!!... ἡ μήπως
κάνω λάθος;

Ἐξυπνὸς Βλάκας

[ΔΕ'—275]

Χαλασμός, φρίκη, καταστροφὴ!, . Ὅ-
ποιος θέλει νὰ γλυτώσῃ ἀς φύγῃ μα-
κριά, γιατί ἔρχεται ὁ

Κυρίαρχος τῆς Γῆς

[ΔΕ'—276]

Ὅποιος θέλει ν' ἀνταλλάξῃ Μ. Μυστι-
κὰ μαζὶ μου, ἀς στείλῃ: Χ. Χρηστό-
πουλου, Φωκίωνος Νέγρη 21, Κυψέλη, Ἀ-
θήναι, διὰ: Κυρίαρχον τῆς Γῆς

[ΔΕ'—277]

Σδους-εὐς μοῦ ζήτησαν συμμετοχὴ εἰς
διαγωνισμό τους, ἀλληλογραφία καὶ
ζητῶ συγγνώμῃ πού δὲν θὰ μπορέσω νὰ
τοὺς εὐχαριστήσω.

Ταξιδιώτης

[ΔΕ'—278]

Χωρὶς Φτερά, Τάσο Δούζη: Εἶπα
καλὰ. Σὲ χαίρετῶ. Λόγῳ τῶν ἐξ-
τάσεων δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ γράψω
παρὰ σὲ καναδυὸ ἐβδομάδες.

Ταξιδιώτης

[ΔΕ'—279]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλαστικό μου
χαίρετῶ, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω
Μ. Μυστικά μὲ ὄλους-εὐς, Προκηρύσσω τὸ
δραχμὸ δῆμιον διαγωνισμό τοπειῶν. Βρα-
βεῖα ἐκλεκτά. Θὰ βραβευσθῇ καὶ ἐκείνος
πού θὰ μοῦ στείλῃ πρῶτος. Δ/σις: Ἰωσήφ
Α. Σαλάχαν, διὰ Χ. Χ. Σῆρον.

Μπουμποῦλι

[ΔΕ'—280]

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ, δὲν ἐβαλες γνώμη
πὸ τὰς ἄλλας σου σπουδαίας ἀποκα-
λύψεις; Ἦθελες καὶ ἄλλη μιὰ τέτοια; Ἦ-
λοιπόν, ἄρπα τὴν ΚΕΡΑΜΙΔΑ ἀπὸ τὰς
λεῖς: Ἐγὼ ὁ Ἰαβένης δὲν λέγομαι ΡΑ-
ΜΟΚΟΠΗΣ (Διαπλ. Βεβαιότατα) ἀλλὰ...
... βρέστο λοιπόν. Πρόσεχε ὅμως μὴ σὲ
ἔλθῃ ἀκόμη μία. Σὲ συμβουλεύω, ἀπὸ τὰς
τὰ καταφέρνεις καὶ σὲς ἀποκαλύψεις, πα-
ράτα τε.

Ἰαβένης

[ΔΕ'—281]

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
Διοικητικὸν Συμβούλιον

Αὐτοκράτωρ: Τζιλ

Πρωθυπουργός: Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας

Ὑπουργοί:

Διαγωνισμῶν: Τζώρτζ Ράφτ

Ἐσπαθώματος: Τρελλὴ Κουκλίτσα

Ἀποκαλύψεων: Χάρρου Μπῶρ

Προπαγάνδας: Καρμίνια

Πρόξενοι:

Πειραιῶς: Μαθητικὴ Συντροφία

Χίου: Ποσειδῶν

Κερκύρας: Κωνσταντῖνος ΙΒ'

Κυπαρισσίας: Γολιάθ

Μέλη:

Γαλιάνδρα, Ὁρεσίβιος, Ἰπτάμενος Ἀε-
τός, Ροδοπέταλο, Μοσέμ, Τόσκα, Φίλη-
μα Σκιᾶς, Γιασεμιά, Λευκή, Τρεῖς Χάρ-
τες, Αὐγούλα, Ἀγγελος Ἀγάπης, Γαλι-
ζιος Κύκνος, Ἀττικὸν Ἄλας. Ζητοῦνται
μέλη καὶ Πρόξενοι. Δ/σις: (ΔΕ'—125).

[ΔΕ'—282]

Μπερμπαντάκο, στείλῃς μοῦ τὴ Δ/σὶ
σου νὰ σοῦ στείλω ἓνα... λουκουμάκι

Ἀττικὸν Ἄλας

[ΔΕ'—283]

Ι.Κ. εἶναι καλὰ καὶ σὲ χαίρεται

Μιχαὴλ Στρογγύφ

[ΔΕ'—284]

Μικρὴ Αἰγυπτία, τί ἐπαθες; Τὸ Ἀ-
θος τοῦ Μωσῆ ἦταν ὁ Ἰαβένης

Γαλιζιὸς Ἀγγελος

[ΔΕ'—285]

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ἀλλαγὴ Δ/σεως. Γράψτε
Καν Ἀγλατὴν Βασιλείου, Γ' Σεπτεμ-
βρίου 18 Ἀθήνας. Διὰ: Ἀττικὸν Ἄλας

[ΔΕ'—286]

Χανουμάκι = Μάρθα Βέργη. Δὲν πι-
στεύω νὰ κάνω λάθος, τί λές;

Διαβολοκρίτσι

[ΔΕ'—287]

Εὐχαριστῶ θερμότατα ὄλους δοσι μοῦ
εὐχέθησαν στὴ γιορτῇ μου.

Τζώρτζ Ράφτ

[ΔΕ'—288]

Ενα νέο Διαπλαστικόπουλο σὰς χαίρετῶ δ.
ὈΜΟΡΦΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ